

**Οι σημερινές πρακτικές της
Εκκλησίας είναι αυτές
Παράδοση ή Γραφή;**

Ράντολφ Νταν

Εισαγωγή

Ίσως οι περισσότεροι από εμάς έχουμε ακούσει δηλώσεις όπως «Η Ακολουθία λατρείας» ήταν βαρετή, βαρετή, μη πρακτική και άσχετη, ενορχηστρωμένη και δεν ανταποκρίνεται στις ανάγκες μου. Έχουν γίνει απογοητευμένοι και απαθείς ενώ άλλοι είναι ικανοποιημένοι.

Από την ανάσταση του Χριστού πολλοί «λόγιοι άνθρωποι / μελετητές της Βίβλου» έχουν μεταφράσει και ερμηνεύσει τα διαθέσιμα χειρόγραφα των Ευαγγελίων και των Επιστολών. Για χρόνια οι βασιλιάδες και οι θρησκευτικοί ηγέτες επέτρεπαν μόνο σε λίγους εκλεκτούς να έχουν πρόσβαση σε αυτά. Καθώς περνούσαν τα χρόνια, ανακαλύφθηκαν αρκετά προηγούμενα χειρόγραφα που παρήγαγαν διαφορετικές μεταφράσεις, λανθασμένες μεταφράσεις και μεροληπτικές ερμηνείες.

Οι διδασκαλίες και οι πρακτικές που παρουσιάζονται σε αυτό το φυλλάδιο είναι οι προσωπικές αντιλήψεις, ερμηνείες, από τους συγγραφείς που περιλαμβάνουν διαφωνίες μεταξύ τους ως προς τις έννοιες. Ο μεταγλωττιστής δεν υποστηρίζει τις απόψεις τους αλλά τις παρουσιάζει για σύγκριση με τη Βίβλο, αξιολόγηση και ερμηνεία με βάση την προσωπική κατανόηση των γραφών.

Οι ερμηνείες των διδασκαλιών δεν είναι γεγονότα όπως είναι το Ευαγγέλιο. Επομένως, μπορούν να γίνουν διαφορετικές ερμηνείες. Χρειάζεται ανοιχτό μυαλό για να εξετάσει ερμηνείες και πρακτικές, να τις μετρήσει με τη Βίβλο.

Είναι η Εκκλησία μου πράγματι Εκκλησία της Καινής Διαθήκης;»

Θα σηκωθούν οι πραγματικοί αιρετικοί;

Παγανιστικός Χριστιανισμός; Εξερευνώντας τις ρίζες των εκκλησιαστικών μας πρακτικών

Από πού προήλθε το χριστιανικό κήρυγμα;

Ανησυχίες για Σπίτι/ Μικρές Εκκλησίες

Σημείωση; Οι αναφορές σελίδων (xx) αναφέρονται στον αριθμό της σελίδας των βιβλίων, ενώ οι παράμετροι γ αναφέρονται σε υποσημειώσεις εντός κεφαλαίων. Τα σχόλιά μου προσδιορίζονται ως (ο).

Είναι η Εκκλησία Μου πράγματι Εκκλησία της Καινής Διαθήκης;

Στην εργασία του ο Darryl M. Erkel δηλώνει: «Πολλές εκκλησίες ισχυρίζονται ότι βασίζονται όλα όσα κάνουν στην Καινή Διαθήκη, αλλά το λυπηρό γεγονός είναι ότι οι περισσότερες εκκλησίες που ισχυρίζονται ότι είναι «ευαγγελικές» εφαρμόζουν ελάχιστα από αυτά που έχουν διαμορφώσει οι Γραφές για τις τοπικές συνελεύσεις. " Σκεφτείτε τις ακόλουθες ερωτήσεις του:

1. Η Καινή Διαθήκη διδάσκει ότι η τοπική εκκλησία πρέπει να ποιμανθεί και να διδάσκεται από μια πλειάδα ανδρών με τα προσόντα της Αγίας Γραφής, γνωστούς ως πρεσβύτερους (Πράξεις 20:17,28, Α' Θεσσαλονικείς 5:12-13, Α' Τιμόθεο 5:17, Εβραίους 13:17. Ιάκωβος 5:14· 1 Πέτρου 5:1-4).

Αν αυτό είναι αλήθεια, γιατί οι περισσότερες από τις εκκλησίες μας ποιμαίνουν μόνο έναν άνθρωπο (π.χ. "ο πάστορας"); Γιατί τόσες πολλές εκκλησίες σήμερα χωρίζουν την ηγεσία τους σε μια ιεραρχία «άνωτερου πάστορα», «συνεργάτη πάστορα» και «συμβουλίου πρεσβυτέρων» - ιδιαίτερα όταν η Καινή Διαθήκη δεν κάνει τέτοιες διακρίσεις μεταξύ των εκκλησιαστικών ηγετών;

2. Η Καινή Διαθήκη διδάσκει ότι οι ποιμένες της εκκλησίας πρέπει να προέρχονται από την τάξη και τη συνέλευση της ίδιας της εκκλησίας (Πράξεις 14:23, Β' Τιμόθεο 2:2, Τίτος 1:5).

Αν αυτό είναι αλήθεια, γιατί οι εκκλησίες μας αναζητούν πάντα πιθανούς πάστορες εκτός των σημερινών εκκλησιών τους; Γιατί οι εκκλησίες μας δεν μεγαλώνουν και δεν εκπαιδεύουν τους δικούς τους άντρες για ποιμαντική ηγεσία; Η τρέχουσα πρακτική μας να σχηματίζουμε μια «επιτροπή ποιμαντικής έρευνας» βασίζεται στη Γραφή ή στις παραδόσεις των ανθρώπων;

3. Η Καινή Διαθήκη διδάσκει ότι η εκκλησιαστική συνάθροιση πρέπει να είναι ένας τόπος όπου οι Χριστιανοί ασκούν τα πνευματικά τους χαρίσματα και ενθαρρύνουν ο ένας τον άλλον στην αγάπη και τις καλές πράξεις (Ρωμαίους 12:6-8, Α' Κορινθίους 12:4-14, 14:12,26. Κολοσσαείς 3:16· Εβραίους 10:24-25· 1 Πέτρου 4:10-11).

Αν αυτό είναι αλήθεια, γιατί οι περισσότεροι από εμάς δεν λέμε ή δεν κάνουμε τίποτα στην εκκλησιαστική λειτουργία; Γιατί ο ερχομός στην εκκλησία είναι πρωτίστως μια εκδήλωση θεατών αντί για μια συμμετοχική εκδήλωση; Γιατί δώσαμε την ευθύνη της αμοιβαίας οικοδόμησης και διακονίας στα χέρια επαγγελματιών κληρικών;

4. Η Καινή Διαθήκη διδάσκει ότι η τοπική εκκλησία πρέπει να οικοδομείται και να διακονείται από όλα τα παρόντα μέλη - «γιατί το σώμα δεν είναι ένα μέλος, αλλά πολλά» (Α' Κορινθίους 12:14· πρβλ. 14:12,26-31· βλ. Εφεσίους 4:16).

Εφόσον αυτό είναι αλήθεια, γιατί οι εκκλησιαστικές μας υπηρεσίες επικεντρώνονται μόνο σε ένα μέρος του σώματος (δηλαδή «τον πάστορα»); Πού, στην Καινή Διαθήκη, διδάσκεται

ότι η ανθρώπινη διακονία ή κήρυγμα πρέπει να είναι το επίκεντρο των εκκλησιαστικών συγκεντρώσεων;

5. Η Καινή Διαθήκη διδάσκει ότι κάθε Χριστιανός είναι διάκονος [διάκονος (η)] και ιερέας ενώπιον του Θεού (Α' Πέτρου 2:5,9, Αποκάλυψη 1:6).

Επειδή αυτό είναι αλήθεια, γιατί συνεχίζουμε να κάνουμε τέτοιες διακρίσεις όπως «κληρικοί» και «λαϊκοί»; Με ποια γραφική βάση χωρίζουμε το σώμα του Χριστού σε δύο κατηγορίες ανθρώπων: «κληρικούς» και «λαϊκούς»; Επιπλέον, εάν κάθε Χριστιανός είναι διάκονος, γιατί δεν επιτρέπεται να διακονούμε ο ένας τον άλλον μέσα στην εκκλησιαστική λειτουργία;

6. Η Καινή Διαθήκη καταγράφει παραδείγματα όπου το Δείπνο του Κυρίου ήταν ένα πλήρες γεύμα στο πλαίσιο της χαρούμενης, αδελφικής συναναστροφής (Πράξεις 2:46, Α' Κορινθίους 10:16-22, 11:18-34).

Εφόσον αυτό είναι αλήθεια, γιατί έχουμε μετατρέψει το Δείπνο του Κυρίου σε μια περίτεχνη και μάλιστα μυστικιστική τελετουργία; Γιατί η τρέχουσα πρακτική μας του Δείπνου του Κυρίου μοιάζει περισσότερο με κηδεία παρά με πανηγύρι; Γιατί πιστεύουμε ότι μόνο οι «χειροτονημένοι» κληρικοί έχουν το δικαίωμα «να διαχειρίζονται τα μυστήρια» όταν αυτό δεν το διδάσκει η Καινή Διαθήκη;

7. Ο Ιησούς δίδαξε ότι ο λαός Του δεν έπρεπε να δώσει ή να πάρει πάνω του τιμητικούς τίτλους που τον ξεχώριζαν από την υπόλοιπη χριστιανική αδελφότητα (Ματθαίος 23:6-12, Μάρκος 10:35-45).

Αν αυτό είναι αλήθεια, γιατί τόσο πολλοί εκκλησιαστικοί ηγέτες σήμερα αποδίδουν τόσο υψηλούς τίτλους όπως «Αιδεσιώτατος», «Υπουργός», «Επίσκοπος», «Εφημέριος», «Ανώτερος Πάστορας» [ή «Αδελφός»]; Γιατί αισθάνονται απαραίτητο να προλογίσουν τα ονόματά τους με τέτοιους τίτλους - ιδιαίτερα όταν η Καινή Διαθήκη το απαγορεύει;

8. Η Καινή Διαθήκη διδάσκει ότι οι Χριστιανοί πρέπει να κάνουν φιλοξενία τόσο προς τους ομοπίστους όσο και προς τους ξένους (Ματθαίος 25:34-40· Ρωμαίους 12:13· Α' Τιμόθεο 6:18· Τίτος 3:8, 14· Εβραίους 13:2· Α' Πέτρου 4». :9).

Όντας αλήθεια, γιατί οι περισσότεροι από εμάς σπάνια ανοίγουμε τα σπίτια μας σε άλλους; Γιατί τόσο πολλοί Χριστιανοί αγνοούν τις φυσικές ανάγκες ο ένας του άλλου; Γιατί η φιλοξενία είναι μια ξεχασμένη αρετή στις περισσότερες εκκλησίες; Με μια τέτοια εμφανή έλλειψη αγάπης και ενδιαφέροντος για τους άλλους, είναι να απορεί κανείς γιατί τόσες πολλές από τις εκκλησίες μας είναι ψυχρές και πεθαίνουν; [Όμως, η φιλοξενία δεν περιορίζεται σε κάτι που συμβαίνει στο σπίτι κάποιου.]

9. Η πρώιμη εκκλησία συναντιόταν σχεδόν αποκλειστικά σε σπίτια σε αντίθεση με τα μεγάλα, θρησκευτικά οικοδομήματα (Πράξεις 20:20· Ρωμαίους 16:5· Α Κορινθίους 16:19· Κολοσσαείς 4:15· Φιλήμονας στ. 2· Β' Ιωάννη εδ.10). [Η πρακτική της συνάντησης σε σπίτια δεν είχε εντολή και μπορεί να ήταν ό,τι ήταν διαθέσιμο.]

Εφόσον αυτό είναι αλήθεια, γιατί πιστεύουμε ότι είναι απαραίτητο να ξοδεύουμε μεγάλα ποσά από τα χρήματα του Κυρίου σε κτίρια εκκλησιών και καθεδρικούς ναούς που θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν μόνο μία ή δύο φορές την εβδομάδα; Είναι αυτός ένας καλός διαχειριστής των οικονομικών πόρων που παρέχει ο Θεός; Γιατί τόσες πολλές εκκλησίες έχουν μεγαλύτερο προϋπολογισμό για οικοδομικά έργα, μισθούς προσωπικού και συντήρηση από ό,τι για ιεραποστολές, φτωχούς και διακονίες με προσανατολισμό στους ανθρώπους; Τι αποκαλύπτει αυτό για τις προτεραιότητές μας;

Ο Erkel καταλήγει: "Η αλήθεια είναι ότι έχουμε κληρονομήσει παραδόσεις και πρακτικές μέσα στις εκκλησίες μας που απλώς δεν έχουν βάση στην Καινή Διαθήκη. Δυστυχώς, οι περισσότεροι από εμάς δεν μπήκαμε ποτέ στον κόπο να αμφισβητήσουμε ή να ερευνήσουμε αυτές τις παραδόσεις. Αλλά αν θέλουμε να δούμε γνήσια εκκλησία ανανέωση, πρέπει να ξανασκεφτούμε όλο αυτό το πράγμα που ονομάζεται «εκκλησία» και να επιδιώξουμε να συμμορφωθούμε με όλα όσα λέμε και κάνουμε υπό το φως των προτύπων και των αρχών της Καινής Διαθήκης [Επιστολές προς τις επτά εκκλησίες της Ασίας στην Αποκάλυψη του Αποστόλου Ιωάννη μας ενημερώνουν ότι όχι πρέπει να ακολουθούνται όλα τα πρότυπα και οι πρακτικές των πρώιμων εκκλησιών.]

"Είστε έτοιμοι για την πρόκληση και είστε πρόθυμοι να "δοκιμάσετε τα πάντα και να κρατηθείτε σταθερά σε αυτό που είναι αληθινό" (Α' Θεσσαλονικείς 5:21· πρβλ. Πράξεις 17:11); ... Υπάρχει καλύτερος τρόπος!" (www.5solas.org/media.php?id=82)

Θα σταθούν όρθιοι οι πραγματικοί αιρετικοί;

Ο David Bercot στο Will the Real Heretics Please Stand Up; Η Τρίτη Έκδοση, 1989, Scroll Publishing, Amberson, PA εξετάζει ορισμένες διδασκαλίες στην Καινή Διαθήκη που πίστευαν και ασκούσαν οι Χριστιανοί του πρώτου αιώνα. Δηλώνει "Ο πρώιμος Χριστιανισμός ήταν μια επανάσταση που σάρωσε τον αρχαίο κόσμο σαν φωτιά μέσα από ξερό ξύλο. Ήταν ένα κίνημα αντικουλτούρας που αμφισβήτησε τους κεντρικούς θεσμούς της ρωμαϊκής κοινωνίας. Όπως έγραψε ο Τερτυλλιανός: "Ο αγώνας μας βρίσκεται ενάντια στους θεσμούς των προγόνων μας, ενάντια στην εξουσία της παράδοσης, ενάντια στους ανθρωπογενείς νόμους, ενάντια στους συλλογισμούς των εγκόσμιων σοφών, ενάντια στην αρχαιότητα και ενάντια στα έθιμα.» 1 (σελ. 25)

Μερικά διακριτικά σημεία των πρώτων πιστών οπαδών ήταν:

- a. Αποχωρισμός από τον κόσμο
- b. Ανιδιοτελής αγάπη
- c. Υπάκουη εμπιστοσύνη (σελ. 15)

"Πόσο παράξενο είναι, επομένως, που η σύγχρονη ευαγγελική εκκλησία ισχυρίζεται ότι οι Χριστιανοί των πρώτων αιώνων απλώς δίδασκαν και ασκούσαν τον πολιτισμό της εποχής. Αυτό είναι ιδιαίτερα ειρωνικό αφού οι Ρωμαίοι επέκριναν πικρά τους Χριστιανούς για το ακριβώς αντίθετο - γιατί μη ακολουθώντας τα πρότυπα κουλτούρας της εποχής». (σελ. 25)

Πολλοί Χριστιανοί σήμερα δεν διαφέρουν από τους συντηρητικούς μη Χριστιανούς, εκτός από το ότι εκκλησιάζονται τακτικά. Για παράδειγμα, αυτοί:

- a. Δείτε την ίδια ψυχαγωγία.
- b. Ανησυχούν για τα ίδια προβλήματα του κόσμου.
- c. Είναι εξίσου εμπλεκόμενοι στις υλιστικές επιδιώξεις του κόσμου. (σελ. 16)

Τα περισσότερα από τα πολιτιστικά ζητήματα που αντιμετώπιζαν οι χριστιανοί του εικοστού αιώνα είναι τα ίδια ζητήματα που αντιμετώπισε η πρώτη εκκλησία.

- a. Διαζύγιο
- b. Αμβλωση
- c. Υψηλή μόδα - χαμηλή σεμνότητα
- d. Ψυχαγωγία με βαθμολογία R
- e. Θεωρίες εξέλιξης
- f. Ανισότητα προσώπων
- g. Ο ρόλος της γυναίκας στη θρησκεία (σελ. 26-38)

«Οι Χριστιανοί του πρώτου αιώνα είχαν ένα εντελώς διαφορετικό σύνολο αρχών και αξιών καθώς απέρριπταν την ψυχαγωγία, τις τιμές και τα πλούτη, καθώς θεωρούσαν τους εαυτούς τους ξενώνες σε αυτόν τον κόσμο». (σελ. 17) «Ο τρόπος ζωής τους ήταν το βασικό τους μέσο για να δίνουν μαρτυρία». (σελ. 39)

Η μαρτυρία (μαρτυρία) και ο τρόπος ζωής των πρώτων χριστιανών ήταν μια απόλυτη παράδοση που έγινε δυνατή από:

1. Ο υποστηρικτικός ρόλος της εκκλησίας

Η εκκλησία [αυτοί που έβαλε ο Θεός στον Χριστό (δ)] είναι εκείνοι με τους οποίους συνδέεστε συνεχώς, που κρατούσαν τις ίδιες αξίες και στάση και που πάντα σας ενθάρρυναν και σας εκπαιδευόνταν να παραμείνετε πιστοί. Ήταν ένα πειθαρχημένο σώμα, αλλά δεν προσπάθησαν να νομοθετήσουν ή να ρυθμίσουν τη δικαιοσύνη. Αντίθετα, βασίστηκαν στην ορθή διδασκαλία, το παράδειγμα και τη μεταμορφωτική δύναμη του Αγίου Πνεύματος. (σελ. 42) Οι μετατροπείς πρέπει να αλλάξουν εκ των έσω αλλάζοντας την καρδιά τους που δεν συμμορφώνεται με κάποια άκαμπτη απαίτηση. (σελ. 43)

Οι ηγέτες τους που αποκαλούνταν επιτηρητές, φρουροί, φύλακες, πρεσβύτεροι και ποιμένες (βοσκοί) προέρχονταν από την τοπική τους συνέλευση. Τα δυνατά και τα αδύνατα σημεία τους ήταν γνωστά σε όλους. Αυτοί οι άντρες δίδαξαν με λόγο και παράδειγμα, ακόμη και πριν αναλάβουν τη λειτουργία της καθοδήγησης και της καθοδήγησης. (σελ. 45) Το μοναδικό τους μέλημα ήταν η πνευματική ευημερία κάθε ατόμου μέσα στην εκκλησία τους. Στην πραγματικότητα, μπορεί να έχουν αφιερώσει όλο τον χρόνο τους εκτελώντας αυτή τη σημαντικότερη λειτουργία. Αν ναι, πιθανότατα υποστηρίζονταν στην ίδια βάση με εκείνη των χήρων και των ορφανών.⁹ (σελ. 47)

2. Το μήνυμα του σταυρού - Το πιο ισχυρό μέσο ευαγγελισμού τους ήταν η αντοχή τους στα βάσανα και τον θάνατο επειδή αρνήθηκαν να αρνηθούν τον Χριστό. (σελ.49) Ο Κλήμης έγραψε ότι στον μέσο Χριστιανό, "Ο σταυρός μπορεί να αντιπροσωπεύεται από υπομονή γάμου με άπιστο σύζυγο, υπακοή σε άπιστους γονείς ή υποφέροντας ως σκλάβος υπό τον ειδωλολάτρη αφέντη. Όλες αυτές οι καταστάσεις θα μπορούσαν να προκαλέσουν πολλή συγκίνηση και σωματικά βάσανα ήταν μάλλον ήπια μορφή σταυρού για όποιον είχε ήδη δεσμευτεί να υπομείνει βασανιστήρια και θάνατο για τον Χριστό (Ρωμ. 8:17, Αποκ. 12:11). (σελ. 50)
3. Η πεποίθηση ότι η υπακοή ήταν μια κοινή επιχείρηση μεταξύ ανθρώπου και Θεού - Αρχικά, ένας νέος Χριστιανός περπατά στενά με τον Θεό ανάλογα με τη δύναμή Του. Αλλά καθώς περνά ο καιρός, συχνά αρχίζουν να απομακρύνονται από αυτή την εξάρτηση. (σελ. 52) Ο Μάρτιν Λούθηρος δίδαξε ότι κάποιος είναι εντελώς ανίκανος να κάνει οτιδήποτε καλό από μόνος του και ότι και η επιθυμία και η δύναμη να υπακούσουμε στον Θεό προήλθαν από Αυτόν μόνο.¹⁵ Οι πρώτοι Χριστιανοί πίστευαν ακριβώς το αντίθετο. Ο Ωριγένης έγραψε «Αυτός [ο Θεός] κάνει τον εαυτό του γνωστό σε εκείνους που, αφού κάνουν ό,τι θα τους επιτρέψει η δύναμή τους, ομολογούν ότι χρειάζονται βοήθεια από Αυτόν.¹⁷ (σελ. 53) [«Μπορώ να κάνω τα πάντα μέσω αυτού που μου δίνει δύναμη. (Φιλ. 4:13) (η)] Δεν είναι ένα εφάπαξ αίτημα αλλά μια συνεχής διαδικασία. Το να θανατώσουμε τη σαρκική μας οδό θα βλάψει, και αν δεν είμαστε πρόθυμοι να υποφέρουμε εσωτερικά, παλεύοντας με τις αμαρτίες μας, τότε ο Θεός δεν πρόκειται να παρέχει τη δύναμη (Ρωμ. 8:13· Α' Κορ. 9:27).²⁰ (σελ. 54) Μπορεί κανείς εύκολα να αποφύγει τον πόνο και την ταλαιπωρία αν το επιθυμεί, αρνούμενος τον Χριστό. Αλλά κάποιος θα το υπομείνει με την εμπιστοσύνη του στον Θεό.²¹ (σελ. 55)

Τα πρώιμα χριστιανικά γραπτά έρχονται σε αντίθεση με τις θεολογικές μου πεποιθήσεις, όπως δηλώνει ο David Bercot. Προσδιορίζει πέντε και παρέχει στοιχεία:

1. Τι πίστευαν για τη σωτηρία

ένα. Σωζόμαστε μόνο με την πίστη;

Μας είπαν ότι "αφού ο Κωνσταντίνος διέφθιρε την εκκλησία, άρχισε σταδιακά να διδάσκει ότι τα έργα παίζουν ρόλο στη σωτηρία μας. Αρκετά χαρακτηριστικό του σεναρίου που ζωγραφίστηκε είναι το ακόλουθο απόσπασμα από το Πώς πρέπει να ζούμε τότε του Francis Schaeffer; Αφού περιγράφει την πτώση του Η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία και η παρακμή της μάθησης στη Δύση, ο Schaeffer έγραψε: «Χάρη στους μοναχούς, η Βίβλος διατηρήθηκε - μαζί με τμήματα ελληνικών και λατινικών κλασικών... Ωστόσο, ο παρθένος Χριστιανισμός που διατυπώθηκε στην Καινή Διαθήκη σταδιακά παραμορφώθηκε Προστέθηκε ένα ανθρωπιστικό στοιχείο: Ολοένα και περισσότερο, η εξουσία της εκκλησίας υπερισχύει της διδασκαλίας της Βίβλου. '1

"Όπως ο Schaeffer, οι περισσότεροι ευαγγελικοί συγγραφείς δίνουν την εντύπωση ότι η πεποίθηση ότι τα δικά μας πλεονεκτήματα και έργα επηρεάζουν τη σωτηρία μας ήταν κάτι που σταδιακά εισχώρησε στην εκκλησία μετά την εποχή του Κωνσταντίνου και την πτώση της Ρώμης. Αλλά αυτό δεν ισχύει στην πραγματικότητα.

«Οι πρώτοι Χριστιανοί πίστευαν παγκοσμίως ότι τα έργα ή [και (η)] υπακοή παίζουν ουσιαστικό ρόλο στη σωτηρία μας; (σελ. 57) Ο Πολύκαρπος έγραψε «Αυτός που τον ανέστησε από τους νεκρούς θα αναστήσει και εμάς - αν κάνουμε το θέλημά του και περπατήσουμε σύμφωνα με τις εντολές Του». (σελ. 58) Ο Κλήμης του Αλεξάνδρου έγραψε: «Όποιος αποκτά [την αλήθεια] και διακρίνεται στα καλά έργα, θα κερδίσει το έπαθλο της αιώνιας ζωής». Ο Ωριγένης, ο Ιππόλυτος, ο Κυπριανός και ο Λακτάντιος έγραψαν όλοι περιληπτικά. (σελ. 59)

σι. Σημαίνει αυτό ότι οι Χριστιανοί κερδίζουν τη σωτηρία τους με έργα;

Όχι, οι πρώτοι Χριστιανοί δεν δίδαξαν ότι κερδίζουμε τη σωτηρία με τη συσσώρευση καλών έργων. (σελ. 60) Για παράδειγμα: Κλήμης της Ρώμης - «[Εμείς] δεν δικαιωνόμαστε ούτε από τους εαυτούς μας ούτε από τη σοφία μας, κατανοώντας τη θεοσέβεια ή τα έργα που γίνονται με αγιότητα καρδιάς· αλλά με εκείνη την πίστη μέσω της οποίας ο παντοδύναμος Θεός έχει δικαιώσει όλους τους ανθρώπους από τότε η αρχη." Το ίδιο δηλώνουν και ο Πολύκαρπος, ο Βαρνάβας, ο Ιουστίνος μάρτυρας και ο Κλήμης ο Αλεξανδρινός. (σελ. 61)

ντο. Είναι η Πίστη και τα Έργα Αμοιβαία Αποκλειστικά;

Όχι, αλλά «Ο Αυγουστίνος, ο Λούθηρος και άλλοι δυτικοί θεολόγοι μας έπεισαν ότι υπάρχει μια ασυμβίβαστη σύγκρουση μεταξύ της σωτηρίας που βασίζεται στη χάρη και της σωτηρίας που εξαρτάται από έργα ή υπακοή. Χρησιμοποίησαν μια λανθασμένη μορφή επιχειρηματολογίας γνωστή ως «ψευδές δίλημμα», υποστηρίζοντας ότι υπάρχει είναι μόνο δύο πιθανότητες σχετικά με τη σωτηρία: είναι είτε (1) ένα δώρο από τον Θεό ή (2) είναι κάτι που κερδίζουμε με τα έργα μας Οι πρώτοι Χριστιανοί θα είχαν απαντήσει

ότι ένα δώρο δεν είναι λιγότερο δώρο απλώς και μόνο επειδή εξαρτάται από την υπακοή. (σελ. 62)

Οι πρώτοι Χριστιανοί πίστευαν ότι η σωτηρία είναι δώρο από τον Θεό, αλλά ο Θεός δίνει το δώρο Του σε όποιον επιλέξει. Επιλέγει να το δώσει σε όσους Τον αγαπούν, τον εμπιστεύονται και τον υπακούουν. (σελ. 62)

Απλά επειδή ένα άτομο είναι επιλεκτικό στο να δίνει, δεν αλλάζει το δώρο σε μισθό. (σελ. 62)

ρε. Ναι, αλλά η Βίβλος λέει...

- Δεν θα μπει στη βασιλεία των ουρανών καθένας που μου λέει «Κύριε, Κύριε», αλλά εκείνος που κάνει το θέλημα του Πατέρα μου που είναι στους ουραμούς» (Ματθ. 7:21).
- Όποιος υπομένει μέχρι τέλους θα σωθεί. (Ματθ. 24:13)
- Όλοι όσοι είναι στους τάφους θα ακούσουν τη φωνή Του και θα βγουν - όσοι έκαναν καλό, στην ανάσταση της ζωής, και όσοι έκαναν κακό, στην ανάσταση της καταδίκης. (Ιωάννης 5:28, 29)
- Ιδού, έρχομαι γρήγορα, και η ανταμοιβή Μου είναι μαζί μου, για να δώσω στον καθένα σύμφωνα με το έργο του. (Αποκ. 22:12)
- Προσέξτε τον εαυτό σας και το δόγμα. Συνέχισε σε αυτά, γιατί κάνοντας αυτό θα σώσεις και τον εαυτό σου και αυτούς που σε ακούν. (1 Τιμ. 4:16)

Άρα, το πραγματικό ζήτημα δεν είναι θέμα πίστης στις Γραφές, αλλά θέμα ερμηνείας της Γραφής. Η Αγία Γραφή λέει ότι «με τη χάρη σωθείτε μέσω της πίστης, και αυτό όχι από εσάς· είναι δώρο Θεού, όχι έργων, τουλάχιστον κανείς δεν πρέπει να καυχηθεί». (Εφεσ. 2:8, 9) Και όμως η Αγία Γραφή λέει επίσης: «Βλέπετε ότι ο άνθρωπος δικαιώνεται με έργα, και όχι μόνο με πίστη» (Ιακ. 2:24) [Ο Χριστιανικός κόσμος γενικά αλλά ειδικά η εκκλησία του Μπερκότ] Το δόγμα της σωτηρίας δέχεται αυτή την πρώτη δήλωση αλλά ουσιαστικά ακυρώνει τη δεύτερη. Το πρώιμο χριστιανικό δόγμα της σωτηρίας δίνει την ίδια βαρύτητα και στα δύο. Επίσης, οι πρώτοι Χριστιανοί δεν πίστευαν ότι ο άνθρωπος είναι τελείως διεφθαρμένος και ανίκανος να κάνει καλό. (σελ. 64)

μι. Μπορεί να χαθεί ένα σωζόμενο άτομο;

Εφόσον οι πρώτοι Χριστιανοί πίστευαν ότι η συνεχής πίστη και η υπακοή μας είναι απαραίτητες για τη σωτηρία, προκύπτει φυσικά ότι πίστευαν ότι ένα «σωζόμενο» άτομο θα μπορούσε να καταλήξει να χαθεί. (σελ. 65)

Ο Τερτυλλιανός (περίπου 160 - περ. 225) έγραψε: «Μερικοί άνθρωποι συμπεριφέρονται σαν να ήταν υποχρεωμένος ο Θεός να χαρίσει ακόμη και στο ανάξιο δώρο Του. Δεν

αφαιρείται αυτό το δώρο από πολλούς." «Είναι γραμμένο: «Όποιος υπομένει μέχρι τέλους, αυτός θα σωθεί». [Ματθ. 10:22] (σελ. 65)

Ένα από τα εδάφια που αναφέρονται είναι το εδάφιο Εβραίου 10:26: «Εάν συνεχίσουμε εσκεμμένα να αμαρτήσουμε αφού λάβουμε τη γνώση της αλήθειας, δεν μένει καμία θυσία για την αμαρτία».

φά. Η Ομάδα που κήρυξε τη σωτηρία μόνο με τη χάρη

Υπήρχε μια ομάδα, οι Γνωστικοί, που δίδασκαν ότι ο άνθρωπος ήταν εντελώς διεφθαρμένος και ότι τα έργα δεν παίζουν κανένα ρόλο στη σωτηρία μας. Ισχυρίστηκαν ότι ο Θεός τους είχε αποκαλύψει ειδικές γνώσεις που δεν είχε το κύριο σώμα των Χριστιανών. Πίστευαν ότι ο Θεός, ο δημιουργός, ήταν ένας κατώτερος Θεός, ένας διαφορετικός Θεός από τον Θεό, τον πατέρα του Ιησού. Επομένως, ο άνθρωπος δημιουργήθηκε από έναν κατώτερο Θεό που τα χάλασε και ο άνθρωπος είναι εγγενώς διεφθαρμένος ως αποτέλεσμα. Εφόσον ο άνθρωπος ήταν εγγενώς διεφθαρμένος, ο Θεός Υιός δεν θα μπορούσε στην πραγματικότητα να γίνει άνθρωπος. Έλαβε μόνο την όψη ανθρώπου. [Εννοώντας, αν ήταν σάρκα και αίμα, δεν θα ήταν αναμάρτητος.] (σελ. 66)

Ο Απόστολος Ιωάννης είπε: «Πολλοί απατεώνες βγήκαν στον κόσμο που δεν ομολογούν ότι ο Ιησούς Χριστός έρχεται κατά σάρκα. Αυτός είναι απατεώνας και αντίχριστος». (Β' Ιωάννη 7) Οι Γνωστικοί ήταν αυτοί που αρνήθηκαν ότι ο Χριστός είχε έρθει κατά τη σάρκα. (σελ. 67)

2. Τι πίστευαν για τον προκαθορισμό και την ελεύθερη βούληση

ένα. Πιστοί στην Ελεύθερη Βούληση

Οι πρώτοι Χριστιανοί πίστευαν σθεναρά στην ελεύθερη βούληση. Για παράδειγμα, ο Ιουστίνος Μάρτυρας έκανε αυτό το επιχείρημα στους Ρωμαίους: «Έχουμε μάθει από τους προφήτες και πιστεύουμε ότι είναι αλήθεια ότι η τιμωρία, οι τιμωρίες και οι ανταμοιβές αποδίδονται σύμφωνα με την αξία της πράξης του καθενός. Διαφορετικά, αν όλα συμβούν από τη μοίρα, τότε τίποτα δεν είναι στη δύναμή μας, γιατί αν είναι προκαθορισμένο ο ένας να είναι καλός ή ο άλλος να είναι κακός, τότε ο πρώτος δεν αξίζει τον έπαινο ή ο άλλος να κατηγορηθεί και επιλέγοντας το καλό με ελεύθερη επιλογή, δεν είναι υπόλογοι για τις ενέργειές τους.»² (σελ. 70) Αυτά τα συναισθήματα απηχούν οι Clement³, Archelaus⁴ και Methodis⁵ (σελ. 71).

Οι πρώτοι χριστιανοί βασίζονταν στις πεποιθήσεις τους:

- Γιατί τόσο αγάπησε ο Θεός τον κόσμο που έδωσε τον έναν και μοναδικό Υιό του [μοναδικό, έναν και μοναδικό (ο)], ώστε όποιος πιστεύει σε αυτόν να μη χαθεί αλλά να έχει αιώνια ζωή. (Ιωάννης 3:16)

- Ο Κύριος δεν αργεί να τηρήσει την υπόσχεσή του, όπως κάποιοι κατανοούν τη βραδύτητα. Κάνει υπομονή μαζί σου, μη θέλει να χαθεί κανείς, αλλά όλοι να έρθουν σε μετάνοια. (2 Πέτρου 3:9)
- Το Πνεύμα και η νύφη λένε, "Έλα!" Και όποιος ακούει ας λέει: «Έλα!». Όποιος διψάει, ας έρθει. και όποιος θέλει ας πάρει το δωρεάν δώρο το νερό της ζωής. (Αποκάλυψη 22:17)
- Αυτή τη μέρα καλώ τον ουρανό και τη γη ως μάρτυρες εναντίον σου που έθεσα μπροστά σου ζωή και θάνατο, ευλογίες και κατάρες. Τώρα επιλέξτε τη ζωή, για να ζήσετε εσείς και τα παιδιά σας. (Δευτερονόμιο 30:19)

σι. Αλλά δεν λέει η Βίβλος...;

- Διάλεξε τη ζωή που μπορείς να ζήσεις.
- Η σωτηρία δεν εξαρτάται από την επιθυμία ή την προσπάθεια του ανθρώπου.
- Ο Θεός δεν θέλει να χαθεί κανένας αλλά να έρθει στη μετάνοια.
- Ο Θεός ελεεί όποιον θέλει. (σελ. 73)

Η πρώτη Εκκλησία πίστευε ότι θα υπάρξει δίκαιη κρίση από τον Θεό, αλλά είναι δική μας ευθύνη να ζούμε δίκαια. Λοιπόν, σκεφτείτε:

- Σου έδειξε, άνθρωπε, τι είναι καλό. Και τι απαιτεί ο Κύριος από εσάς; Να ενεργείς δίκαια και να αγαπάς το έλεος και να περπατάς ταπεινά με τον Θεό σου. (Μιχαίας 6:8)
- Βλέπετε, έβαλα μπροστά σας σήμερα ζωή και ευημερία, θάνατο και καταστροφή. Διότι σας διατάζω σήμερα να αγαπάτε τον Κύριο τον Θεό σας, να περπατάτε στους δρόμους του και να τηρείτε τις εντολές, τα διατάγματα και τους νόμους του. (Δευτερονόμιο 30:15-16)
- Δείχνεις περιφρόνηση για τα πλούτη της καλοσύνης, της ανοχής και της υπομονής του, μη συνειδητοποιώντας ότι η καλοσύνη του Θεού σε οδηγεί στη μετάνοια [αλλαγή τρόπου ζωής]; Αλλά λόγω του πείσματος και της αμετανόητης καρδιάς σας, αποθηκεύετε οργή εναντίον σας για την ημέρα της οργής του Θεού, όταν θα αποκαλυφθεί η δίκαιη κρίση του. Ο Θεός «θα δώσει στον καθένα σύμφωνα με όσα έχει κάνει». Σε εκείνους που με επιμονή στο καλό αναζητούν δόξα, τιμή και αθανασία, θα δώσει αιώνια ζωή. Αλλά για εκείνους που αναζητούν τον εαυτό τους και που απορρίπτουν την αλήθεια και ακολουθούν το κακό, θα υπάρχει οργή και οργή. (Ρωμαίους 2:4-8)
- Υπάρχει σημαντική διαφορά μεταξύ του να προβλέψεις κάτι και να το προκαλέσεις. (σελ. 76)

3. Τι σήμαινε το βάπτισμα για τους πρώτους χριστιανούς

Η δήλωση του Ιησού στον Νικόδημο ότι κάποιος πρέπει να γεννηθεί από νερό και πνεύμα έγινε παγκοσμίως κατανοητή από τους πρώτους Χριστιανούς ότι αναφέρεται στο βάπτισμα στο νερό [Γρ. βαπτίζω -βυθίζω. (η)]. (σελ. 77) Ο Ειρηναίος έγραψε «Αυτή η τάξη των

ανθρώπων [Γνωστικοί που είπαν ότι οι άνθρωποι δεν μπορούν να αναγεννηθούν ή να αναγεννηθούν μέσω του βαπτίσματος στο νερό] υποκινήθηκαν από τον Σατανά σε μια άρνηση του βαπτίσματος που είναι η αναγέννηση προς τον Θεό.1 (σελ. 77)

Οι πρώτοι Χριστιανοί συνέδεαν τρία πολύ σημαντικά ζητήματα με το βάπτισμα στο νερό και δεδομένου ότι αυτό το πλύσιμο ήταν εντελώς ανεξάρτητο από οποιαδήποτε αξία εκ μέρους του βαπτισμένου ατόμου, το βάπτισμα συχνά αναφερόταν ως «χάρις». (σελ. 78)

a. Άφεση αμαρτιών - με βάση τα ακόλουθα:

- Και τώρα τι περιμένεις; Σηκωθείτε, βαφτιστείτε και ξεπλύνετε τις αμαρτίες σας, επικαλώντας το όνομά του. (Πράξεις 22:16)
- Μας έσωσε, όχι λόγω των ορθών πραγμάτων που είχαμε κάνει, αλλά λόγω του ελέους του. Μας έσωσε με το πλύσιμο της αναγέννησης και της ανανέωσης από το Άγιο Πνεύμα. (Τίτος 3:5)
- Ο Πέτρος συσχετίζει το χριστιανικό βάπτισμα με τον Νώε και τον κατακλυσμό δήλωσε - Το νερό συμβολίζει το βάπτισμα που τώρα σώζει και εσάς - όχι την αφαίρεση της βρωμιάς από το σώμα αλλά την υπόσχεση καλής συνείδησης προς τον Θεό. Σε σώζει με την ανάσταση του Ιησού Χριστού. (1 Πέτρου 3:21-22)
- «Μετανοήστε και βαφτιστείτε ο καθένας σας στο όνομα του Ιησού Χριστού για τη άφεση των αμαρτιών σας. Και θα λάβετε το δώρο του Αγίου Πνεύματος. (Πράξεις 2:38)
- Η Νέα Γέννηση - Με βάση τα λόγια του Ιησού στον Νικόδημο, οι πρώτοι Χριστιανοί πίστευαν επίσης ότι το βάπτισμα στο νερό ήταν το κανάλι μέσω του οποίου ένα άτομο αναγεννιόταν. Ο Ειρηναίος το ανέφερε αυτό σε μια συζήτηση για το βάπτισμα, "Καθώς είμαστε λεπροί στην αμαρτία, καθαριζόμαστε από τις παλιές μας παραβάσεις μέσω του ιερού νερού και της επίκλησης του Κυρίου. Έτσι αναγεννόμαστε πνευματικά ως νεογέννητα βρέφη, όπως Ο Κύριος έχει δηλώσει: «Εάν άνθρωπος δεν αναγεννηθεί μέσω ύδατος και πνεύματος, δεν θα εισέλθει στη βασιλεία των ουρανών».3 (Ιωάννης 3:5) (σελ. 79).
- Πνευματικός Φωτισμός - Πίστευαν ότι το νεοβαπτισμένο άτομο, αφού έλαβε το Άγιο Πνεύμα, είχε μια πιο ξεκάθαρη όραση των πνευματικών θεμάτων.
- Το βάπτισμα δεν ήταν ένα κενό τελετουργικό - Το βάπτισμα ήταν η υπερφυσική ιεροτελεστία της μύησης με την οποία ένας νέος πιστός πέρασε από το να είναι ο γέρος της σάρκας σε έναν πρόσφατα αναγεννημένο άτομο του πνεύματος. Δεν ξεχώρισαν το βάπτισμα από την πίστη και τη μετάνοια. Δίδαξαν συγκεκριμένα ότι ο Θεός δεν ήταν αναγκαίος να δώσει άφεση αμαρτιών απλώς και μόνο επειδή ένα άτομο πέρασε από τις κινήσεις του βαπτίσματος.6 (σελ. 80)
- Καταδικάστηκαν αυτόματα οι αβάπτιστοι; - Οι πρώτοι Χριστιανοί πίστευαν ότι ο Θεός θα έκανε ό,τι ήταν στοργικό και δίκαιο προς τους ειδωλολάτρες που δεν είχαν ποτέ την ευκαιρία να ακούσουν για τον Χριστό.
- The Evangelical Rite Of Passage - Γενικά εμείς οι ευαγγελικοί έχουμε απορρίψει την ιστορική τελετή της αναγέννησης του βαπτίσματος και έχουμε αναπτύξει τη δική μας ειδική τελετή - το κάλεσμα του βωμού. Όταν ο Πέτρος ρωτήθηκε "Τι θα

κάνουμε;" δεν είπε κατεβείτε μπροστά και προσκαλέστε τον Ιησού στην καρδιά σας. Όχι. τα αναβιωτικά κινήματα του δέκατου όγδοου και του δέκατου ένατου αιώνα. " (σελ. 82) [Ανατρέξτε στο μάθημα BibleWay Baptism into Christ]

4. Ευημερία: Μια ευλογία ή μια παγίδα

Αγαπητοί, προσεύχομαι να ευημερείς σε όλα και να είσαι υγιής, όπως ευημερεί η ψυχή σου. (3 Ιωάννη 2) Τους υποσχόταν ο Ιωάννης πλούτη και υγεία από τον Θεό, το ευαγγέλιο για την υγεία και τον πλούτο; Ακολουθούν μερικά άλλα αποσπάσματα από τη Βίβλο. (σελ. 84)

- ο Γιατί η αγάπη για το χρήμα είναι η ρίζα κάθε είδους κακού. Μερικοί άνθρωποι, πρόθυμοι για χρήματα, έχουν περιπλανηθεί από την πίστη και διαπέρασαν τον εαυτό τους με πολλές θλίψεις. (1 Τιμόθεο 6:10)
- ο Κρατήστε τη ζωή σας απαλλαγμένη από την αγάπη για τα χρήματα και να είστε ικανοποιημένοι με αυτά που έχετε. (Εβραίους 13:5)
- ο Μη μαζεύετε για τον εαυτό σας θησαυρούς στη γη, όπου ο σκόρος και η σκουριά καταστρέφουν, και όπου κλέφτες εισβάλλουν και κλέβουν. Αλλά μαζέψτε για τον εαυτό σας θησαυρούς στον ουρανό, όπου ο σκόρος και η σκουριά δεν καταστρέφουν, και όπου οι κλέφτες δεν εισβάλλουν και κλέβουν. Γιατί όπου είναι ο θησαυρός σου, εκεί θα είναι και η καρδιά σου. (Ματθαίος 6:19-21)
- ο Κανείς δεν μπορεί να υπηρετήσει δύο κυρίους. Ή θα μισήσει το ένα και θα αγαπήσει το άλλο, ή θα αφοσιωθεί στον έναν και θα περιφρονήσει τον άλλο. Δεν μπορείτε να υπηρετήσετε και τον Θεό και το χρήμα. (Ματθαίος 6:24)
- ο Αλλά αν έχουμε φαγητό και ρούχα, θα αρκεστούμε σε αυτό. Οι άνθρωποι που θέλουν να πλουτίσουν πέφτουν σε πειρασμό και παγίδα και σε πολλές ανόητες και βλαβερές επιθυμίες που βυθίζουν τους ανθρώπους στην καταστροφή και την καταστροφή. (1 Τιμόθεο 6:8-9)
 - a. Οι κίνδυνοι της ευημερίας - Ο Ερμής (πριν από το 150 μ.Χ.) έγραψε: "Αυτοί είναι εκείνοι που έχουν πίστη, αλλά έχουν και πλούτη αυτού του κόσμου. Όταν έρθει η θλίψη, αρνούνται τον Κύριο λόγω του πλούτου και της επιχείρησής τους... Ως αποτέλεσμα, όσοι είναι πλούσιοι σε αυτόν τον κόσμο δεν μπορούν να είναι χρήσιμοι στον Κύριο αν πρώτα δεν κοπούν τα πλούτη τους." 3 (σελ. 85) [Αλλά ο Θεός δεν απαιτεί φτώχεια ούτε καταδικάζει τον πλούτο. Καταδικάζει την επιθυμία ή την αγάπη του πλούτου. Ο Παύλος στην Εφεσίους 4 συμβουλεύει τους Χριστιανούς να εργάζονται για να πρέπει να δίνουν στους άλλους. (δ)] Αλλά πώς μπορεί ένα άτομο να δώσει τον Θεό; Εάν ο πλούτος είναι από τον Θεό, ένας Χριστιανός δεν μπορεί να τον χάσει υπακούοντας στον Λόγο του Θεού και μοιράζοντας τον πλούτο του με τους φτωχούς. (σελ. 87)
 - b. Τι αντίθεση μεταξύ του μηνύματός τους και του σημερινού μηνύματος Σήμερα, το ευαγγέλιο της ευημερίας δηλώνει «Ο Κύριος συνέχισε, "Λες, Σατανά, πάρε τα χέρια σου από τα χρήματά μου!" γιατί είναι ο Σατανάς που το εμποδίζει να έρθει σε σένα - όχι Εγώ." 10 (σελ.88)

- c. Απολάμβαναν οι Χριστιανοί Καλύτερη Υγεία - Επιστολές που γράφτηκαν από πρώτους Χριστιανούς μαρτυρούν ότι υπέφεραν από τις ίδιες πληγές και καταστροφές με την υπόλοιπη ανθρωπότητα. (σελ. 89)

5. Είναι ακόμα αρκετά καλή η ηθική της Παλαιάς Διαθήκης;

Ο John Calvin δίδαξε emphaticά ότι υπήρχε μικρή διαφορά μεταξύ των δύο [ηθική της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης].¹ (σελ. 91) Ωστόσο, η κατανόηση των πρώτων Χριστιανών ήταν ότι οι ηθικές διδασκαλίες του Χριστού ξεπερνούσαν τις ηθικές διδασκαλίες της Παλαιάς Η Διαθήκη καθώς οι διδασκαλίες του Χριστού πήγαν στο πνευματικό νόημα. (σελ. 92)

Ο συγγραφέας θέτει πολλά ερωτήματα

- a. Τι εννοούσε ο Ιησούς όταν είπε «Μην ορκίζεσαι»; [Αρχικά ορκωμοσία σήμαινε να καλεί τον Θεό να επιβεβαιώσει ή να επαληθεύσει τις δηλώσεις που είχε κάνει κάποιος. Σήμερα φαίνεται να σημαίνει "Είναι αυτό που πρόκειται να πείτε εντελώς αλήθεια; Η δήλωση "Όπως ο Θεός είναι μάρτυρας μου" φαίνεται να μεταφέρει το αρχικό νόημα της βρισιάς.]
- b. Είναι ο πόλεμος ηθικά λάθος; [Ο Θεός χρησιμοποίησε και πιθανώς εξακολουθεί να χρησιμοποιεί έθνη για να δημιουργήσει καταστάσεις στις οποίες μπορεί να εκπληρωθεί το θέλημά Του.]
- c. Πώς πρέπει να βλέπει ένας χριστιανός τη θανατική ποινή; [Ο Θεός όρισε την κυβέρνηση να φέρει τάξη από το χάος.]

Παγανιστικός Χριστιανισμός; Εξερευνώντας τις ρίζες των εκκλησιαστικών μας πρακτικών,

Ο Φρανκ Βιόλα και ο Τζορτζ Μπάρνα μελέτησαν κάποια γραπτά κατά τους τρεις πρώτους αιώνες για να δουν αν μπορούσαν να παράσχουν και να κατανοήσουν τις διδασκαλίες και τις πρακτικές των Χριστιανών του πρώτου αιώνα. Στο βιβλίο τους Pagan Christianity; Exploring The Roots Of Our Church Practices, 1998, Tyndale House Publishing, Inc. διατύπωσαν κατηγορίες ότι οι σημερινές πρακτικές έρχονται σε σύγκρουση με τις βιβλικές διδασκαλίες και τις πρακτικές του πρώτου αιώνα.

«Είναι καιρός το σώμα του Χριστού να έρθει σε επαφή τόσο με τον Λόγο του Θεού όσο και με την ιστορία της εκκλησίας για να καταλήξουμε σε μια καλύτερη κατανόηση του τι μπορούμε και πρέπει να κάνουμε καθώς και τι δεν μπορούμε και τι δεν πρέπει να κάνουμε». (Εισαγωγή σελ. xvii) [Πρέπει να δίνεται προσοχή όταν βασιζόμαστε στην ιστορία, καθώς συχνά αντανακλά λανθασμένες πρακτικές και διδασκαλίες παρά την αλήθεια. (η)]

[Παγανιστικός Χριστιανισμός](#); κατηγορεί ότι ένας μεγάλος αριθμός δραστηριοτήτων και πρακτικών των σημερινών εκκλησιών έρχεται σε σύγκρουση με τις βιβλικές πρακτικές και διδασκαλίες. Κατηγορούν επίσης ότι με τη χρήση της αποδεικτικής μεθόδου γραπτών μηνυμάτων, η γραφή αφαιρείται από το πλαίσιο για να υποστηρίξει μια διδασκαλία ή/και πρακτική.

Οι τομείς που αμφισβητούνται είναι:

- Εκκλησιαστικά Κτίρια
- [Τάγμα Λατρείας](#)
- [Λατρεία](#)
- [Πάστορας](#)
- [Κυριακάτικες Πρωινές Στολές](#)
- [Υπουργοί Μουσικής](#)
- [Δεκατιανοί και Μισθοί Κληρικών](#)
- [Βάπτισμα](#)
- [Δείπνο του Κυρίου](#)
- [Χριστιανική Αγωγή](#)
- [Προσέγγιση για την Κατανόηση της Καινής Διαθήκης](#)

[Σημείωση: Αυτές οι χρεώσεις δεν μπορούν να γίνουν τυφλά αποδεκτές ή απορριπτόμενες ούτε οι τρέχουσες εκκλησιαστικές μας πρακτικές. Επομένως, οι γραφές που χρησιμοποιούνται από τον συγγραφέα που υποστηρίζουν τις κατηγορίες του πρέπει να διατηρούνται στο πλαίσιο, να αναλύονται, συμπεριλαμβανομένου του προσδιορισμού του κοινού στο οποίο γράφτηκαν, των προβλημάτων που αντιμετωπίζονται και συζητούνται με άλλους Χριστιανούς. Έχετε το μυαλό σας ανοιχτό. Να γνωρίζετε τις προσωπικές παραδόσεις στην ερμηνεία μας. Διατηρήστε τυχόν προτεινόμενες αλλαγές, εάν υπάρχουν, μέχρι να ολοκληρωθεί όλη η ανάλυση. Στη συνέχεια, ελέγξτε ως συνολικό πακέτο.]

Εκκλησιαστικά Κτίρια

"Ο αρχαίος Ιουδαϊσμός επικεντρωνόταν σε τρία στοιχεία: Το ναό, το ιερατείο και τη θυσία. Όταν ήρθε ο Χριστός, τελείωσε και τα τρία εκπληρώνοντάς τα μέσα Του. Είναι ο ναός που ενσαρκώνει ένα νέο και ζωντανό σπίτι φτιαγμένο από ζωντανές πέτρες - "χωρίς χέρια." Είναι ο ιερέας που έχει καθιερώσει μια νέα ιεροσύνη. Είναι η τέλεια και τελειωμένη θυσία.¹ Κατά συνέπεια, ο Ναός, το επαγγελματικό ιερατείο και οι θυσίες του Ιουδαϊσμού πέθανε με την έλευση του Ιησού Χριστού.² Χριστός ήταν η εκπλήρωση και η πραγματικότητα όλων αυτών.³ Δικαίως μπορεί να ειπωθεί ότι ο Χριστιανισμός ήταν η πρώτη θρησκεία που δεν βασιζόταν ποτέ σε ναούς Παλαιά Διαθήκη, ο Θεός είχε ένα ιερό για το λαό Του, στην Καινή, ο Θεός έχει τον λαό Του ως ιερό.» (σελ. 10-11).

Μετά την καταστροφή της Ιερουσαλήμ, οι Εβραίοι Χριστιανοί μειώθηκαν και οι Εθνικοί Χριστιανοί με το ειδωλολατρικό τους υπόβαθρο έγιναν πιο εξέχοντες.

Ο Κλήμης του Αλεξάνδρου [ένωσε τις ελληνικές φιλοσοφικές παραδόσεις με το χριστιανικό δόγμα (Wikipedia/wiki/clement_of_alexander και wiki/πλατωνισμός) ήταν το πρώτο άτομο που χρησιμοποίησε τη φράση «πήγαινε στην εκκλησία».9 Ωστόσο, οι Χριστιανοί δεν έχτισαν ειδικά κτίρια για λατρεία μέχρι τον Κωνσταντίνο. εποχή τον τέταρτο αιώνα.12 (σελ.12)

Όταν γεννήθηκε ο Χριστιανισμός, ήταν η μόνη θρησκεία στον πλανήτη που δεν είχε ιερά αντικείμενα, ιερά πρόσωπα και ιερούς χώρους.18 Ο Χριστιανισμός που κατέκτησε τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία ήταν ουσιαστικά ένα κίνημα με επίκεντρο το σπίτι.22 Επομένως, η λατρεία δεν είναι χωρική εντοπίζεται, ούτε εξάγεται από το σύνολο της ζωής. Βιβλικά μιλώντας, ο «ιερός τόπος» των Χριστιανών είναι τόσο πανταχού παρών όσο και ο αναληφθέντος Κύριός τους. Η λατρεία δεν είναι κάτι που συμβαίνει σε ένα συγκεκριμένο μέρος σε μια συγκεκριμένη ώρα. (βλέπε Ιωάννη 4) Είναι τρόπος ζωής. Η λατρεία γίνεται με πνεύμα και πραγματικότητα μέσα στο λαό του Θεού, γιατί εκεί ζει ο Θεός σήμερα. [υποσημείωση 17 Βλ. JG Davis, The Secular use of Church Buildings, 3-4] (σελ. 14)

Τον δεύτερο και τον τρίτο αιώνα σημειώθηκε μια στροφή. Οι Χριστιανοί άρχισαν να υιοθετούν την ειδωλολατρική άποψη του σεβασμού των νεκρών.30 Οι τόποι ταφής τους θεωρήθηκαν αργότερα ως «ιερός χώρος» με αποτέλεσμα να χτίζονται μικρά μνημεία και ιερά για να τιμήσουν τους νεκρούς τους. (σελ. 15-16)

Πριν τους δώσει ο Κωνσταντίνος την ελευθερία από τους διωγμούς, οι Χριστιανοί ήταν μια μικρή περιφρονημένη μειονότητα. Αλλά η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία χωρίστηκε μεταξύ ειδωλολατρών και χριστιανών και ο Κωνσταντίνος έπρεπε να την ενώσει. [Σε μια προσπάθεια να το ενώσει, ίδρυσε μια κρατική εκκλησία και άρχισε να συγχωνεύει χριστιανικά και παγανιστικά δόγματα μετονομάζοντας τις παγανιστικές πρακτικές με χριστιανικά ονόματα. (δ)] Άρχισε επίσης την ανέγερση εκκλησιαστικών κτιρίων. Έτσι, αν οι Χριστιανοί είχαν τα ιερά τους κτίρια όπως οι Εβραίοι και οι ειδωλολάτρες, η πίστη τους θα θεωρούνταν νόμιμη." (σελ. 18) [Αυτό το συναίσθημα είναι επίκαιρο σήμερα. Έτσι, εστιάζοντας στα κτίρια μπορεί να αποσπάσουμε την προσοχή από τον Χριστό.]

Τα κτίρια των εκκλησιών του Κωνσταντίνου ήταν ευρύχωρα και υπέροχα με πρότυπο τη βασιλική (κοινά κυβερνητικά κτίρια σχεδιασμένα σύμφωνα με ειδωλολατρικούς ναούς).80 Ήταν υπέροχα για να καθίσουν παθητικά και υπάκουα πλήθη για να παρακολουθήσουν μια παράσταση. Αυτός ήταν ένας από τους λόγους για τους οποίους ο Κωνσταντίνος επέλεξε το μοντέλο της βασιλικής.85 Η βασιλική επέτρεπε επίσης στον ήλιο να πέσει πάνω στον ομιλητή όταν έβλεπε την εκκλησία.86 (σελ. 22)

Η χριστιανική βασιλική είχε μια υπερυψωμένη εξέδρα με βωμό και έδρα επισκόπου, τον καθεδρικό ναό ή τον θρόνο.94 Αυτή η έδρα αντικατέστησε την έδρα της κρίσης της ρωμαϊκής βασιλικής.95 Επομένως, η ισχύς και η εξουσία είχαν την έδρα. Από αυτή τη θέση ο επίσκοπος εκφώνησε το κήρυγμά του.97 (σελ. 23) Η έδρα ή ο άμβωνας ανύψωνε τον κλήρο σε εξέχουσα θέση, τοποθετώντας τον έτσι ψηλά και πάνω από τον άλλον του λαού του Θεού. Στη συνέχεια,

το στασίδι εμπόδισε τη συναναστροφή πρόσωπο με πρόσωπο, εγκαινιάζοντας ή έγινε σύμβολο λήθαργου και παθητικότητας κάνοντας την εταιρική λατρεία άθλημα θεατών.175 (σελ. 34)

Η έλευση του ναού έφερε σημαντικές αλλαγές στη χριστιανική λατρεία:

- a. Τα τελετουργικά της αυτοκρατορικής αυλής ενσωματώθηκαν στη λειτουργία.
- b. Τα κεριά εμφανίστηκαν ακολουθώντας την πρακτική της μεταφοράς κεριών πριν από την είσοδο του αυτοκράτορα.
- c. Θυμίαμα κατά την είσοδο των κληρικών στην αίθουσα.
- d. Ειδικές ρόμπες διακοσμημένες σύμφωνα με αυτές των ρωμαϊκών κυβερνητικών αξιωματούχων.
- e. Πομπική μουσική έναρξης ακολουθιών από χορωδίες.
- f. Επαγγελματίες κληρικοί τέλεσαν τη «λατρεία» αντικαθιστώντας την ανοιχτή συμμετοχή και την οικειότητα όλων των πιστών.

Όπως έγραψε ένας καθολικός λόγιος, με τον ερχομό του Κωνσταντίνου «διάφορα έθιμα της αρχαίας ρωμαϊκής κουλτούρας εισέρρευσαν στη χριστιανική λειτουργία... ακόμη και οι τελετές που αφορούσαν την αρχαία λατρεία του αυτοκράτορα ως θεότητας βρήκαν τον δρόμο τους στη λατρεία της εκκλησίας, μόνο στην εκκοσμικευμένη τους μορφή .109 (σελ. 24-25) Με την εμφάνιση των εκκλησιαστικών κτιρίων με υπερυψωμένο ή υπερυψωμένο δάπεδο, η σημασία προστίθεται σε μια λειτουργία έναντι των άλλων Με την αναστολή της λατρείας της κοινωνίας αρχίζει να γίνεται μη συμμετοχική και αφαιρέθηκε από την καθημερινή ζωή (σελ. 38) [Η Βίβλος είναι σιωπηλή για τις εγκαταστάσεις συναρμολόγησης: η διάταξη, το μέγεθος ή η ιδιοκτησία της.]

Τάγμα Λατρείας

Η συνάντηση της πρώτης εκκλησίας σηματοδεύτηκε από αυθορμητισμό, ελευθερία, λειτουργία όλων των μελών, ζωντάνια και ανοιχτή συμμετοχή. (σελ. 50)

Σκεφτείτε:

- Α Κορινθίους 12:14 Τώρα το σώμα δεν αποτελείται από ένα μέρος αλλά από πολλά.
- 1 Κορινθίους 12:18 Ο Θεός έχει τακτοποιήσει τα μέρη του σώματος, καθένα από αυτά, όπως ακριβώς ήθελε να είναι.
- 1 Κορινθίους 12:27 Τώρα είστε το σώμα του Χριστού, και ο καθένας σας είναι μέρος του.
- Α' Κορινθίους 12:31 Αλλά επιθυμείτε διακαώς τα μεγαλύτερα δώρα.
- Α' Κορινθίους 13:13-14:1 Και τώρα αυτά τα τρία παραμένουν: πίστη, ελπίδα και αγάπη. Αλλά το μεγαλύτερο από αυτά είναι η αγάπη. Ακολουθήστε τον δρόμο της αγάπης και επιθυμείτε διακαώς πνευματικά χαρίσματα, ιδιαίτερα το δώρο της προφητείας.

1 Κορινθίους 14:12 Προσπαθήστε να διαπρέψετε σε χαρίσματα που οικοδομούν την εκκλησία, [οι συγκεντρωμένοι Χριστιανοί (η)].

Ο Παύλος συζητώντας για τις δραστηριότητες της συγκεντρωμένης εκκλησίας δηλώνει «Όταν συνέρχεστε, όλοι έχουν έναν ύμνο, ή μια λέξη διδασκαλίας, μια αποκάλυψη, μια γλώσσα [μια γλώσσα ξένη είτε στον ομιλητή είτε στον ακροατή που χρειάζεται επομένως μετάφραση.] ή μια διερμηνεία. Όλα αυτά πρέπει να γίνουν για την ενδυνάμωση της εκκλησίας, δύο - ή το πολύ τρεις - πρέπει να μιλήσουν, και αν δεν υπάρχει διερμηνεία να μείνει σιωπηλός στην εκκλησία και να μιλήσει με τον Θεό και δύο ή τρεις προφήτες να σταθμίσουν προσεκτικά αυτό που λέγεται μπορούν να προφητεύουν όλοι με τη σειρά τους, ώστε όλοι να μπορούν να διδαχθούν και να ενθαρρύνονται. Τα πνεύματα των προφητών υπόκεινται στον έλεγχο των προφητών.

Λοιπόν, ποια είναι τα σημεία που επισημαίνει;

- Όταν συγκεντρωθείτε Χριστιανοί της Κορίνθου
- Οι χριστιανοί άνδρες και γυναίκες έχουν συνολική συμμετοχή
 - ο ένας ύμνος >
 - ο μια λέξη διδασκαλίας >> διαφορετικές δραστηριότητες με βάση
 - ο μια αποκάλυψη >> επιμέρους λειτουργίες, δώρα.
 - ο μια γλώσσα ή μια ερμηνεία >

Η σημερινή εκκλησιαστική πρακτική έχει αναθεωρήσει τη συνέλευση σε δύο μέρη:

- a. Μελέτη της Αγίας Γραφής όπου επιτρέπεται στις γυναίκες να μιλούν
- b. Λατρεία όπου δεν επιτρέπεται να μιλήσουν
 - Όλα αυτά πρέπει να γίνουν για την ενίσχυση των συγκεντρωμένων.
 - Ας μην εγκαταλείψουμε [να εγκαταλείψουμε, να εγκαταλείψουμε (η)] τη συνάντηση μαζί, όπως συνηθίζουν να κάνουν κάποιον, αλλά ας ενθαρρύνουμε ο ένας τον άλλον - και ακόμη περισσότερο καθώς βλέπετε την Ημέρα να πλησιάζει. (Εβραίους 10:25)

Ξεφλουδίστε τις επιφανειακές αλλοιώσεις που κάνουν ξεχωριστή κάθε προτεσταντική εκκλησιαστική λειτουργία, θα βρείτε ουσιαστικά την ίδια λειτουργία [μια προβλεπόμενη σειρά (η)] αλλά όχι απαραίτητα με την ίδια σειρά: (σελ. 48-50)

- Ο χαιρετισμός καθώς μπαίνει κανείς στο κτίριο
- Προσευχή και/ή ανάγνωση γραφών
- Υπηρεσία τραγουδιού
- Ανακοινώσεις
- Προσφορά
- Κήρυγμα
- Ευλογία

Λοιπόν, από πού προήλθε η προτεσταντική τάξη λατρείας;

1. Έχει τις ρίζες του στη μεσαιωνική καθολική Λειτουργία⁹ που ενσωμάτωσε

- a. Άμφια ειδωλολατρών ιερέα
- b. Χρήση θυμιάματος και αγιασμού στις τελετές εξαγνισμού
- c. Κάψιμο κεριών στη λατρεία
- d. Αρχιτεκτονική της ρωμαϊκής βασιλικής
- e. Το δίκαιο της Ρώμης ως βάση του «κανονικού δικαίου»
- f. Τίτλος Pontifex Maximus για τον αρχιεπίσκοπο
- g. Παγανιστικές τελετουργίες για τη Λειτουργία¹⁷ (σελ. 53)

2. Ο Λούθηρος διαμαρτυρήθηκε κατά των ραβδιών της Ρωμαιοκαθολικής ηγεσίας και της διδασκαλίας της για την Ευχαριστία. Ως εκ τούτου, έκανε το κήρυγμα, και όχι την Ευχαριστία, το κέντρο της συγκέντρωσης.²⁶ «Μια χριστιανική εκκλησία δεν πρέπει ποτέ να συγκεντρώνεται χωρίς το κήρυγμα του Λόγου του Θεού και την προσευχή, όσο σύντομη κι αν είναι»... «το κήρυγμα και η διδασκαλία του Λόγου του Θεού είναι η το πιο σημαντικό μέρος της Θείας υπηρεσίας.»²⁹ (σελ. 53)

Οι σημαντικότερες αλλαγές που έκανε ο Λούθηρος στην Καθολική Λειτουργία [Ευχαριστία ή Δείπνο του Κυρίου (η)] ήταν:

- a. Εκτελείται στη γλώσσα του λαού
- b. Έκανε κήρυγμα το κεντρικό μέρος
- c. Εισήχθη [επέστρεψε στο] εκκλησιαστικό τραγούδι
- d. Καταργήθηκε η ιδέα ότι η Λειτουργία ήταν θυσία του Χριστού
- e. Επιτρεπόταν στην εκκλησία να λαμβάνει το ψωμί και το κύπελλο, και όχι μόνο ο ιερέας. (σελ. 55)

3. Ο Καλβίνος κατάργησε το όργανο και τις χορωδίες, καθώς δεν αναφέρονταν ρητά στην Καινή Διαθήκη.⁶⁴ (σελ.58)

4. Οι πουριτανοί Καλβινιστές εγκαταλείπουν τα κληρικά άμφια, τις εικόνες και τα στολίδια.⁸⁶ Το κήρυγμα έφτασε στο ζενίθ του στους Αμερικανούς πουριτανούς. Τιμωρούσαν επίσης βάζοντας αποθέματα και πρόστιμο στα μέλη που έχασαν το πρωινό κήρυγμα της Κυριακής.^{88, 89} (σελ. 63)

5. Οι Μεθοδιστές εκλαϊκοποίησαν την κυριακάτικη απογευματινή λατρεία.⁹⁸ (σελ. 64)

6. Οι Frontier-Revivalists άλλαξαν τον στόχο του κηρύγματος σε ευαγγελιστικά κηρύγματα.¹⁰¹ (σελ.65)

7. Οι Μεθοδιστές και οι Αναγεννητές των Συνόρων γέννησαν το «κάλεσμα του βωμού». ¹¹² (σελ. 66) Αναφέρεται ως ο «ανήσυχος πάγκος» από τον Τσαρλς Φίνι.¹¹³ Το πιο διαρκές στοιχείο του Φίνλεϋ ήταν ο πραγματισμός, εάν κάτι λειτουργεί, θα πρέπει να το υιοθετήσουμε ανεξάρτητα από ηθικούς λόγους.¹¹² (σελ. 67) Ή, «το ο σκοπός αγιάζει τα μέσα». (σελ.68) Η

Αμερικανική Συνοριακή Αναγέννηση μετέτρεψε την εκκλησία σε σταθμό κηρύγματος και μείωσε την εμπειρία της οικοδόμησης της συγκέντρωσης σε μια ευαγγελική αποστολή.¹²⁵ Δημιούργησε προσωπικότητες του άμβωνα ως το κυρίαρχο αξιοθέατο για την εκκλησία. Ως αποτέλεσμα, η αμοιβαία οικοδόμηση της λειτουργίας κάθε μέλους για την εταιρική εκδήλωση του Ιησού Χριστού πριν χαθούν τα πριγκιπάτα και οι εξουσίες.¹²⁷ (σελ. 69)

8. Ο DL Moody στα τέλη του 1800 εισήγαγε την «προσευχή του αμαρτωλού»¹³⁶ και ο Billy Graham ανανέωσε την τεχνική του Moody's περίπου πενήντα χρόνια αργότερα.¹³⁷ (σελ. 70)

9. Ξεκινώντας το 1906 το κίνημα των Πεντηκοστιανών εισήγαγε το σήκωμα των χεριών, τον χορό σε στασίδια, το χειροκρότημα, την ομιλία σε γλώσσες [όχι κάποια γνωστή γλώσσα, αλλά ασυναρτησίες (rd)] και τη χρήση ντέφι. (σελ. 72)

Επομένως, η προτεσταντική τάξη λατρείας είναι: (σελ. 73-77)

- a. Λειτουργεί και διευθύνεται από κληρικό.
- b. Το κήρυγμα έγινε το κέντρο μιας τελετής λατρείας που ήταν εξαιρετικά προβλέψιμη, επιπόλαιη και μηχανική και χωρίς αυθορμητισμό.
- c. Η αμοιβαία οικοδόμηση με τη συμμετοχή των μελών καταπιέστηκε, επομένως έγινε σιωπηλή.
- d. Η παθητική λειτουργία με τις περιορισμένες λειτουργίες της συνεπάγεται ότι η τοποθέτηση μιας ώρας την εβδομάδα είναι το κλειδί για τη νικηφόρα χριστιανική ζωή.

Το Κήρυγμα

Με την αφαίρεση του κηρύγματος, η προσέλευση στην πρωινή λειτουργία της Κυριακής είναι καταδικασμένη να μειωθεί καθώς το κήρυγμα είναι το θεμέλιο της προτεσταντικής λειτουργίας. (σελ. 85) Στην πραγματικότητα αφαιρεί τον σκοπό για τον οποίο ο Θεός σχεδίασε την εκκλησία να συγκεντρώνεται και έχει πολύ μικρή σχέση με την πραγματική πνευματική ανάπτυξη. (σελ. 86-87)

- a. Είναι συχνό φαινόμενο - μία φορά την εβδομάδα.
- b. Παραδίδεται από το ίδιο άτομο - επαγγελματία ομιλητή.
- c. Παραδίδεται σε ένα παθητικό κοινό - ένας μονόλογος ή μια διάλεξη.
- d. Είναι μια καλλιεργημένη μορφή λόγου - μια συγκεκριμένη δομή γύρω στους 3 με 5 βαθμούς.

Αντίθετα το κήρυγμα των αποστόλων ήταν: (σελ. 88)

- a. Σποραδικός.
- b. Παραδίδεται σε ειδικές περιπτώσεις για την αντιμετώπιση συγκεκριμένων προβλημάτων.
- c. Αυτοσχέδιο χωρίς ρητορική δομή.
- d. Σε μορφή διαλόγου με ερωτήσεις και διακοπές από το κοινό.

Η παλαιότερη αναφορά χριστιανικής πηγής τακτικής κηρύξεως βρίσκεται κατά τον δεύτερο αιώνα.¹⁴ Ο Κλήμης του Αλεξάνδρου θρηνούσε το γεγονός ότι τα κηρύγματα έκαναν τόσο λίγα για να αλλάξουν τους Χριστιανούς.¹⁵ (σελ. 89)

Η αρχή του κηρύγματος ανάγεται στους περιπλανώμενους δασκάλους, που ονομάζονταν σοφιστές, του πέμπτου αιώνα π.Χ. Ήταν ειδικοί συζητητές χρησιμοποιώντας συναισθηματικές εκκλήσεις. Σωματική εμφάνιση και έξυπνη γλώσσα για να «πουλήσουν» τα επιχειρήματά τους.¹⁸ Αυτό δημιούργησε μια τάξη ανδρών που έγιναν κύριοι των καλών φράσεων, «καλλιεργώντας στυλ για χάρη του στυλ». Ήταν ειδικοί στη μίμηση της μορφής και όχι της ουσίας.²⁰ Οι σοφιστές αναγνωρίζονταν από τα ειδικά ρούχα, είχαν μια σταθερή κατοικία όπου έκαναν τακτικά κηρύγματα στο ίδιο κοινό και κέρδιζαν αρκετά χρήματα. (σελ.89)

Περίπου έναν αιώνα αργότερα, ο Αριστοτέλης έδωσε στη ρητορική την ομιλία των τριών σημείων.²² Οι ρήτορες μπορούσαν να φέρουν το πλήθος σε φρενίτιδα χάρη στις ισχυρές τους δεξιότητες ομιλίας.²⁷

Ο ελληνικός τύπος κηρύγματος βρήκε τον δρόμο του στη χριστιανική εκκλησία γύρω στον τρίτο αιώνα... οι ανοιχτές συναθροίσεις αρχίζουν να σβήνουν και οι εκκλησιαστικές συναθροίσεις έγιναν όλο και πιο λειτουργικές [τελετουργίες που ορίζονται για μια θρησκευτική λειτουργία ή δημόσια λατρεία] εξελισσόμενοι σε «λειτουργία».³⁰ Έτσι, η ειδωλολατρική ιδέα ενός εκπαιδευμένου επαγγελματία ομιλητή που εκφωνεί ομιλίες έναντι αμοιβής μεταφέρθηκε κατευθείαν στη χριστιανική κυκλοφορία του αίματος. (σελ. 91) Αυτό το νέο ύφος έδωσε έμφαση στη στιλβωμένη ρητορική, την εκλεπτυσμένη γραμματική, την ανθισμένη ευγλωττία και τον μονόλογο. (σελ. 92)

Αυτός ο τύπος διδασκαλίας ή κηρύγματος είχε αρνητικό αντίκτυπο στην εκκλησία:

- a. Κάνει τον ιεροκήρυκα τον βιρτουόζο ερμηνευτή.
- b. Ενθαρρύνει την παθητικότητα, πνίγοντας έτσι την αμοιβαία διακονία και τις ανοιχτές συναντήσεις συμμετοχής των μελών.
- c. Διαφυλάσσει τον κλήρο ακόμα κι αν δεν λέγεται έτσι.
- d. Αφαιρεί τους αγίους.
- e. Παράγει μη πρακτικά μαθήματα.

Ο Πάστορας

Αφαιρέστε τον σημερινό πάστορα/αρχηγό και τον Προτεσταντισμό όπως ξέρουμε ότι θα πέθαινε. Είναι η ενσάρκωση του Προτεσταντικού Χριστιανισμού, το κυρίαρχο σημείο εστίασης, το στήριγμα και το επίκεντρο της σύγχρονης εκκλησίας. Η βαθιά ειρωνεία είναι ότι δεν υπάρχει ούτε ένας στίχος σε ολόκληρη την Καινή Διαθήκη που να υποστηρίζει κάτι τέτοιο. Ωστόσο, ο πάστορας είναι βιβλικός. (σελ.106-7) Παρατηρήστε:

Εφεσίους 4:11 «Έδωσε μερικούς ως αποστόλους, και άλλους ως προφήτες, και άλλους ως ευαγγελιστές, και άλλους ως ποιμένες και διδάσκαλους» είναι το μόνο εδάφιο όπου χρησιμοποιείται ο πάστορας. [Αυτή η ελληνική λέξη για τον πάστορα, ποιμένα, μεταφράζεται ως ποιμένας στο ίδιο πλαίσιο του ηγέτη του τύπου που αναφέρεται στους Εφεσίους στο 1 Πέτρου 2:25.]

- a. Η λέξη είναι πληθυντικός.
- b. Σημαίνει βοσκός(οι) μια μεταφορά που περιγράφει τη λειτουργία.⁴ Ποιμένες (ποιμένες) του πρώτου αιώνα ήταν τοπικοί πρεσβύτεροι (πρεσβύτεροι) και επόπτες (φύλακες, φρουροί) της εκκλησίας. Η λειτουργία τους έρχεται σε αντίθεση με τον σύγχρονο ποιμαντικό ρόλο⁹ [στις περισσότερες προτεσταντικές εκκλησίες. (σελ. 108)

Οι σπόροι του σύγχρονου πάστορα μπορούν να ανιχνευθούν ακόμη και στην εποχή της Καινής Διαθήκης. Διοτρέφη, που «αγαπά να έχει την υπεροχή» στην εκκλησία (Γ' Ιωάννη 9-10).¹² (σελ. 109)

Μέχρι τον τρίτο αιώνα, η εκκλησία δεν είχε επίσημη ηγεσία. Το ότι είχε ηγέτες δεν αμφισβητείται. Αλλά η ηγεσία ήταν ανεπίσημη με την έννοια ότι δεν υπήρχαν θρησκευτικά «γραφεία» ή κοινωνιολογικές θέσεις για να γεμίσουν.¹³

Ήταν θρησκευτικές ομάδες χωρίς ιερέα, ναό ή θυσία.¹⁴ (σελ. 109-110) [Η ηγεσία ήταν/είναι λειτουργία όχι θέση. (Ανατρέξτε στο μάθημα The BibleWay Functions of God's Shepherds)]

Ο Ιγνάτιος Αντιοχείας (35-107) έπαιξε καθοριστικό ρόλο στη στροφή προς έναν μόνο ηγέτη. Ανύψωσε έναν από τους πρεσβύτερους σε κάθε εκκλησία πάνω από όλους τους άλλους. Ο εξυψωμένος πρεσβύτερος ονομαζόταν τότε επίσκοπος [μια λέξη για τον επίσκοπο].²⁰ (σελ. 110-111) Ο Ιγνάτιος θεώρησε ότι αυτό ήταν απαραίτητο για να θεραπεύσει το ψεύτικο δόγμα και να εδραιώσει την ενότητα της εκκλησίας.²⁷ (σελ. 112)

Ο επίσκοπος έγινε τελικά ο κύριος διαχειριστής και διανομέας του πλούτου της εκκλησίας.¹³ Στην πραγματικότητα έγινε ο μόνος πάστορας της εκκλησίας - ο επαγγελματίας της κοινής λατρείας (εκπρόσωπός τους).³⁶ (σελ.112)

Ο Κλήμης της Ρώμης, που πέθανε περίπου το 100, πιστώνεται ότι έκανε διάκριση μεταξύ ηγετών και μη, λαϊκών³⁸ με τον Τερτυλλιανό (περ. 160 - περ. 225) να είναι ο πρώτος που χρησιμοποίησε κληρικούς.⁴⁰ (σελ. 113-114).

Μετά τη Σύνοδο της Νίκαιας (325) οι επίσκοποι ανέθεσαν την ευθύνη του Δείπνου του Κυρίου στους πρεσβύτερους, αντιεπισκόπους.⁵³ (σελ. 114)

Ο Κυπριανός της Καρχηδόνας [τρίτος αιώνας] υποστήριξε μια αδιάσπαστη διαδοχή των επισκόπων που ανήκε στον Πέτρο.60 (σελ. 115)

Μέχρι τον τέταρτο αιώνα, η εκκλησία ακολούθησε το παράδειγμα της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Ο αυτοκράτορας Κωνσταντίνος οργάνωσε την εκκλησία σε επισκοπές [επισκοπές «μιας δικαιοδοσίας του κυβερνήτη» www.etymonline.com] σύμφωνα με το πρότυπο των ρωμαϊκών περιφερειακών περιφερειών. Αργότερα ο Πάπας Γρηγόριος διαμόρφωσε τη διακονία ολόκληρης της εκκλησίας μετά το ρωμαϊκό δίκαιο.81 (σελ. 119)

Ο Κωνσταντίνος έδωσε στον επίσκοπο της Ρώμης περισσότερη εξουσία από ό,τι έδωσε στους Ρωμαίους κυβερνήτες. Είχαν το κύρος των εκκλησιαστικών αξιωμάτων, μια ευνοημένη τάξη, τη δύναμη μιας πλούσιας ελίτ και περισσότερο μια καριέρα παρά μια κλήση.99 Το καθαρό αποτέλεσμα ήταν ανησυχητικό: (σελ. 120-121)

Το χάσμα κληρικών/λαϊκών διευρύνθηκε καθώς οι κληρικοί ήταν οι εκπαιδευμένοι ηγέτες, οι φύλακες της ορθοδοξίας - οι άρχοντες και οι δάσκαλοι του λαού. Διέθεταν δώρα και χάρες που δεν ήταν διαθέσιμες σε κατώτερους θνητούς. Οι λαϊκοί ήταν δεύτερης κατηγορίας, ανεκπαίδευτοι χριστιανοί.103 (σελ. 122) Αυτό έδωσε τη θέση του στη χειροτονία μιας πνευματικά ελίτ ομάδας «αγίων ανδρών». 120 Αυτή η διαδικασία χρησιμοποιούσε τις ίδιες λέξεις από τον ρωμαϊκό εμφύλιο κόσμο.121 (σελ. 123-125)

- Η αντιγραφική διάκριση κληρικού/λαϊκού έχει κάνει ανείπωτη ζημιά στο σώμα του Χριστού. (σελ.136-137) Χώριζε τους χριστιανούς σε χριστιανούς πρώτης και δεύτερης κατηγορίας. Έπνιξε την ατομική λειτουργία και κατέστησε αναποτελεσματική τη διδασκαλία ότι κάθε μέλος έχει και το δικαίωμα και το προνόμιο να διακονεί στις εκκλησιαστικές συναθροίσεις. Η θέση του ποιμένα/κήρυκα συναγωνίζεται τη λειτουργική ηγεσία του Χριστού στην εκκλησία Του.188
- Ο σημερινός πάστορας γεννήθηκε από την αρχή του μονοεπισκόπου που γεννήθηκε για πρώτη φορά από τον Ιγνάτιο και τον Κύπριο, εξελισσόμενος στον τοπικό πρεσβύτερο, ο οποίος τον Μεσαίωνα μεγάλωσε σε Καθολικό ιερέα. Κατά τη διάρκεια της Μεταρρύθμισης μετατράπηκε από ιερέα σε «ο ιεροκήρυκας», «ο λειτουργός» και τελικά «ο πάστορας». (σελ. 141)

Οι Καθολικοί ιερείς είχαν επτά καθήκοντα την εποχή της Μεταρρύθμισης.208 Ο προτεστάντης πάστορας αναλαμβάνει όλες αυτές τις ευθύνες και μερικές φορές ευλογεί τα πολιτικά γεγονότα. Αυτά τα καθήκοντα ήταν/είναι: (σελ.141)

1. Κήρυγμα
2. Μυστήρια
3. Προσευχές για το ποίμνιο
4. Μια πειθαρχημένη ευσεβής ζωή
5. Εκκλησιαστικές τελετές
6. Στήριξη των φτωχών

7. Επίσκεψη αρρώστων

Κυριακάτικη Πρωινή Στολή

Κάθε Κυριακή πρωί, εκατομμύρια Προτεστάντες σε όλο τον κόσμο φορούσαν τα καλύτερα ρούχα τους για να παρευρεθούν στην Εκκλησία της Κυριακής το πρωί.¹ Αρχικά το ντύσιμο για κάθε περίπτωση ήταν μόνο μια επιλογή για τους πλουσιότερους ευγενείς. Αυτό άλλαξε με την εφεύρεση της μαζικής κατασκευής υφασμάτων και την ανάπτυξη της αστικής κοινωνίας.⁶ Τα ωραία ρούχα έγιναν πιο προσιτά στους απλούς ανθρώπους. Η μεσαία τάξη γεννήθηκε και άρχισαν να μιμούνται τη ζηλευτή αριστοκρατία.⁷ (σελ. 148) Οι ποιμένες τους διέκριναν τη σημασία τους από την ιδιαίτερη ενδυμασία τους.

Ωστόσο, το ντύσιμο αντιπροσωπεύει: (σελ. 148-150)

- a. Ένας διαχωρισμός μεταξύ του κοσμικού και του ιερού.
- b. Η ψευδαίσθηση ότι είμαστε καλοί λόγω της ενδυμασίας μας, καλύπτοντας έτσι πιθανώς λιγότερες από ευσεβείς ζωές.
- c. Διαφορές στις κοινωνικές ή/και φυλετικές τάξεις.
- d. Μια ψεύτικη αυταπάτη ότι κάποιος είναι «ασεβής» φορώντας άτυπα ρούχα [δεν φοράει τα καλύτερα μας (η)].

[Σημείωση: Τα εδάφια Ιακώβου 2:1-2 προειδοποιούν για τη στάση του να νιώθουμε ανώτεροι από τους άλλους, τη μεροληψία και την περιφρόνηση των φτωχών και «λιγότερο τυχερών».]

Ήταν ο Κλήμης του Αλεξάνδρου που υποστήριξε ότι οι κληρικοί έπρεπε να φορούν καλύτερα ενδύματα από τους λαϊκούς.²⁶ (σελ. 150) Η επίσημη ρωμαϊκή ενδυμασία υιοθετήθηκε σταδιακά από τον ιερέα και τους διακόνους μετά τη μετακίνηση του Κωνσταντίνου στην Κωνσταντινούπολη. ²⁹ Ο Ιερώνυμος (περίπου 342-420) παρατήρησε ότι οι κληρικοί δεν έπρεπε ποτέ να εισέρχονται στο ιερό φορώντας καθημερινά ρούχα.³⁴ (σελ. 151) Μέχρι τον Μεσαίωνα, τα ρούχα τους είχαν αποκτήσει μυστικιστική και συμβολική σημασία.³⁷ (σελ. 152).

Οι Μεταρρυθμιστές υιοθέτησαν το μαύρο φόρεμα του λόγιου, γνωστό και ως μανδύας του φιλοσόφου.⁴³ Τόσο διαδεδομένη ήταν η νέα κληρική ενδυμασία που η μαύρη τουαλέτα του κοσμικού λόγιου έγινε το ένδυμα του προτεστάντη πάστορα.⁴⁴ (σελ. 152)

Όλο αυτό το ιδιαίτερο ντύσιμο διακρίνει ξεκάθαρα τις δύο κατηγορίες: επαγγελματική και μη επαγγελματική, ίσως ακόμη και μεροληπτική κατά των μη επαγγελματιών. (σελ. 154)

Υπουργοί Μουσικής

Κατά τη διάρκεια της βασιλείας του Κωνσταντίνου, αναπτύχθηκαν και εκπαιδεύτηκαν χορωδίες για να βοηθήσουν στον εορτασμό της Θείας Ευχαριστίας. Η πρακτική αυτή δανείστηκε από το ρωμαϊκό έθιμο, που ξεκινούσε τις αυτοκρατορικές τελετές με

επαγγελματική μουσική.² Ωστόσο, η ρίζα βρίσκεται στους ειδωλολατρικούς ελληνικούς ναούς και στο ελληνικό δράμα.³ (σελ. 158-159).

Με την έλευση της χορωδίας στη χριστιανική εκκλησία, το τραγούδι δεν γινόταν πλέον από όλο το λαό του Θεού, αλλά από το κληρικό που αποτελούνταν από εκπαιδευμένους ψάλτες.⁵ Αυτή η στροφή οφειλόταν εν μέρει στο γεγονός ότι τα αιρετικά δόγματα διαδόθηκαν μέσω της υμνωδίας. Ο κλήρος ένιωθε ότι αν η υμνωδία ήταν υπό τον έλεγχό τους, θα περιόριζε την αίρεση.⁶ Αυτό αύξησε επίσης τη δύναμη του κλήρου. (σελ. 159) [Τα τραγούδια που τραγουδιούνται σήμερα προωθούν μη βιβλικές διδασκαλίες;

Ο Λούθηρος ενθάρρυνε το εκκλησιαστικό τραγούδι κατά τη διάρκεια τμημάτων της υπηρεσίας.²⁸ (σελ. 162)

Σε πολλές σύγχρονες εκκλησίες, χαρισματικές ή μη, η χορωδία έχει αντικατασταθεί από την ομάδα επαίνου.⁵⁰ (σελ. 164)

Ακούστε την περιγραφή του Παύλου για μια εκκλησιαστική συνάντηση της Καινής Διαθήκης: (σελ. 166)

- a. Ο καθένας σας έχει ένα τραγούδι. (1 Κορινθίους 14:26)
- b. Μιλήστε ο ένας στον άλλο με ψαλμούς, ύμνους και πνευματικά τραγούδια. (Εφεσίους 5:19)

Σκεφτείτε τις λέξεις «Καθένας από εσάς». Οι ηγέτες των τραγουδιών, οι χορωδίες και οι ομάδες λατρείας το καθιστούν αδύνατο περιορίζοντας την ηγεσία του Χριστού - ειδικά να οδηγεί τους αδελφούς Του να τραγουδούν επαινετικά τραγούδια στον Πατέρα Του. (σελ. 166-167)

Όταν τα λατρευτικά τραγούδια μπορούν να ανακοινωθούν, να ξεκινήσουν και να καθοδηγηθούν μόνο από ταλαντούχους, αυτό το στοιχείο υπηρεσίας μοιάζει περισσότερο με ψυχαγωγία παρά με εταιρική λατρεία.¹⁷ Και μόνο όσοι «κάνουν το κόψιμο» επιτρέπεται να συμμετέχουν στη διακονία κορυφαίων τραγουδιών. (σελ. 167) [Είναι αυτό που είναι ευάρεστο στους παρευρισκόμενους παρά αυτό που είναι ευάρεστο στον Θεό από τους παρευρισκόμενους.]

Δεκατιανοί και Μισθοί Κληρικών

Τα δέκατα εμφανίζονται στη Βίβλο. Λοιπόν, ναι, τα δέκατα είναι βιβλική. Αλλά δεν είναι χριστιανικό. Το δέκατο ανήκει στο αρχαίο Ισραήλ. Ήταν ουσιαστικά ο φόρος εισοδήματός τους. Ποτέ στην Καινή Διαθήκη ή κατά τον πρώτο αιώνα δεν βρίσκετε τους Χριστιανούς να κάνουν δέκατα. (σελ. 172) Με το θάνατο του Ιησού, όλοι οι τελετουργικοί κώδικες που ανήκαν στους Εβραίους καρφώθηκαν στον σταυρό του Χριστού και θάφτηκαν, για να μην χρησιμοποιηθούν ξανά για να μας καταδικάσουν. [Δεν ήρθε για να καταργήσει τον Νόμο ή τους Προφήτες, αλλά

για να τους εκπληρώσει Ματθαίος 5:17] Βλέπουμε τους Χριστιανούς του πρώτου αιώνα ως οικονόμους να δίνουν χαρούμενα ανάλογα με τις δυνατότητές τους - όχι υπεύθυνα από εντολή.⁷ Το να δίνουν στην πρώτη εκκλησία ήταν εθελοντικά.⁸ Και εκείνοι που ωφελήθηκαν από αυτό ήταν οι φτωχοί, άρρωστοι, ορφανά, χήρες, κρατούμενοι, ξένοι και φυτευτές εκκλησιών. 9 (σελ. 173) [Εάν ένας Χριστιανός πρέπει να δίνει δέκατα επειδή έχει διαταχθεί, τότε το δώρο του δεν είναι εθελοντικό, όχι σύμφωνα με τις δυνατότητές του και όχι από την καρδιά του αλλά λόγω καθήκοντος. Έτσι, δίνοντας το δέκατό του κερδίζει κανείς την ανταμοιβή του, τη σωτηρία.]

Τον τρίτο αιώνα, ο Κυπριανός από την Καρχηδόνα ήταν ο πρώτος χριστιανός συγγραφέας που ανέφερε την πρακτική της οικονομικής υποστήριξης του κλήρου. Προέτρεψε ότι όπως οι Λευίτες υποστηρίζονταν από το δέκατο, το ίδιο θα έπρεπε και ο χριστιανικός κλήρος.¹⁶ (σελ. 176) Μέχρι το τέλος του δέκατου αιώνα, το δέκατο είχε εξελιχθεί σε νομική απαίτηση για τη χρηματοδότηση της κρατικής εκκλησίας - απαίτησαν οι κληρικοί και επιβάλλεται από τις κοσμικές αρχές!²⁸ (σελ. 177) Όσον αφορά τη μισθοδοσία των κληρικών, οι λειτουργοί ήταν αμισθί για τους πρώτους τρεις αιώνες. Όταν όμως εμφανίστηκε ο Κωνσταντίνος, καθιέρωσε την πρακτική της πληρωμής σταθερού μισθού στον κλήρο από τα ταμεία της εκκλησίας και δημοτικά και αυτοκρατορικά ταμεία.³⁰ Έτσι γεννήθηκε ο μισθός των κληρικών (σελ. 178).

Το να δίνετε μισθούς στους πάστορες τους εξυψώνει πάνω από τους υπόλοιπους ανθρώπους. Δημιουργεί μια κληρική κάστα που μετατρέπει το ζωντανό σώμα του Χριστού σε επιχείρηση. Εφόσον «ο πάστορας» και το προσωπικό του αποζημιώνονται για τη διακονία, αμείβονται επαγγελματίες και η υπόλοιπη εκκλησία πέφτει σε κατάσταση παθητικής εξάρτησης. Εάν όλοι οι Χριστιανοί ήρθαν σε επαφή με το κάλεσμα που υπάρχει μέσα τους να γίνουν λειτουργοί ιερείς στον οίκο του Κυρίου, γιατί να πληρώνουμε τον πάστορά μας; Επιπλέον, το να πληρώνεις έναν πάστορα τον ενθαρρύνει να είναι αρεστός. (σελ. 180-181)

Βάπτισμα

Οι περισσότεροι Ευαγγελικοί Χριστιανοί πιστεύουν και ασκούν το βάπτισμα του πιστού σε αντίθεση με το βάπτισμα των νηπίων. Ομοίως, οι περισσότεροι Προτεστάντες πιστεύουν στην πρακτική του βαπτίσματος με βύθιση ή έκχυση αντί με ράντισμα.² [Το βάπτισμα προέρχεται από την ελληνική λέξη βαπτίζω, που μεταφράζεται ως βάπτισμα, βύθισμα, βύθισμα ή βύθισμα, η ελληνική λέξη για το ράντισμα είναι ράντιζω και η ελληνική λέξη για την έκχυση είναι cheo (rd)] Τον πρώτο αιώνα, το βάπτισμα στο νερό ήταν ο τρόπος με τον οποίο ερχόταν κάποιος στον Κύριο.⁶ Για το λόγο αυτό, η εξομολόγηση και το βάπτισμα συνδέονται ζωτικά με την άσκηση της σωτήριας πίστης. Οι συγγραφείς χρησιμοποιούν συχνά το βάπτισμα στη θέση της λέξης πίστη και το συνδέουν με το να είσαι «σωμένος». αναφέρεται ως «χάρις».]

Στις μέρες μας [σε μερικές ίσως τις περισσότερες εκκλησίες] η «προσευχή του αμαρτωλού» έχει συχνά αντικαταστήσει τον ρόλο του βαπτίσματος στο νερό. Λέγεται στους άπιστους: «Πείτε αυτή την προσευχή μετά από μένα, αποδεχτείτε τον Ιησού ως προσωπικό σας σωτήρα

και θα σωθείτε». Αλλά πουθενά σε όλη την Καινή Διαθήκη δεν βρίσκουμε κανένα άτομο να οδηγείται στον Κύριο από την προσευχή ενός αμαρτωλού. Και δεν υπάρχει ο πιο αμυδρός ψίθυρος στη Βίβλο για έναν «προσωπικό» Σωτήρα. Με άλλα λόγια, το βάπτισμα στο νερό ήταν η προσευχή του αμαρτωλού στον πρώτο αιώνα! Το βάπτισμα συνόδευε την αποδοχή του ευαγγελίου και έγινε αμέσως. (σελ. 189) [Ο Πέτρος στο 1 Πέτρου 3:21 δήλωσε ότι το βάπτισμα σας σώζει τώρα με την ανάσταση του Ιησού Χριστού καθώς καλεί κανείς τον Θεό να τον συγχωρήσει για τις αμαρτίες του.]

Το βάπτισμα σήμανε μια πλήρη ρήξη με το παρελθόν και μια πλήρη είσοδο στον Χριστό και την εκκλησία Του. Το βάπτισμα ήταν ταυτόχρονα και πράξη πίστης καθώς και έκφραση πίστης.8 (σελ. 189)

Ξεκινώντας από τον δεύτερο αιώνα, ορισμένοι χριστιανοί με επιρροή δίδαξαν ότι το βάπτισμα πρέπει να προηγείται από μια περίοδο διδασκαλίας, προσευχής και νηστείας.9 Πρέπει να δείξετε τον εαυτό σας άξιο βαπτίσματος με τη συμπεριφορά σας.11 [Τέτοιο δεν συνέβη την Πεντηκοστή, όπως φαίνεται ότι ήταν άμεσα.]

Η παράδοση έχει αφαιρέσει το αληθινό νόημα και τη δύναμη πίσω από το βάπτισμα στο νερό. Η σωστή σύλληψη και πρακτική του βαπτίσματος στο νερό είναι η ομολογία πίστεως του πιστού ενώπιον ανθρώπων, δαιμόνων, αγγέλων και Θεού. Το βάπτισμα είναι ένα ορατό σημάδι που απεικονίζει τον χωρισμό μας από τον κόσμο,⁴⁷ τον θάνατό μας με τον Χριστό, την ταφή του γέροντά μας,⁴⁸ τον θάνατο της παλαιάς δημιουργίας,⁴⁹ και το πλύσιμο του Λόγου του Θεού. Το να αντικαταστήσετε το βάπτισμα στο νερό της Καινής Διαθήκης με την προσευχή του αμαρτωλού σημαίνει να εξαντλήσετε το βάπτισμα της μαρτυρίας που δόθηκε από τον Θεό. (σελ. 196) [Ο γέρος ή σαρκικός άνθρωπος (αμαρτωλός) πίστεψε στον Χριστό και το μήνυμά Του, πέθανε για τον αμαρτωλό τρόπο ζωής του, θάφτηκε * στο νερό (βύθιση ή βάπτισμα). Καθαρίστηκε από την αμαρτία, αναστήθηκε ως νέο ζωντανό πνευματικό ον και τοποθετήθηκε στο σώμα του Χριστού, την εκκλησία, από τον Θεό με την πίστη, την πίστη, την εμπιστοσύνη και την υπακοή του.]

* { Greek sunthapto (ήλιος με + θαπτό entomb) - να θάβουμε με, ή μαζί (Vine's Expository Dictionary) - έτσι κάποιος θάβεται και ενώνεται με τον Χριστό στο θάνατό Του.}

Δείπνο του Κυρίου

Για τους πρώτους Χριστιανούς, το Δείπνο του Κυρίου ήταν ένα κοινό γεύμα.²² Η διάθεση ήταν γιορτής και χαράς. Όταν οι πιστοί μαζεύτηκαν για πρώτη φορά για το γεύμα, έσπασαν το ψωμί και το περνούσαν. Στη συνέχεια έφαγαν το γεύμα τους, το οποίο ολοκληρώθηκε μετά το πέρασμα του φλιτζανιού. Ο Δείπνος του Κυρίου ήταν ουσιαστικά ένα συμπόσιο. Και δεν υπήρχε κλήρος για να λειτουργήσει.³¹ Λόγω της δήλωσης του Παύλου που προειδοποίησε για την αναξιοσύνη στο Α' Κορινθίους 11:27-33, κάποιοι άρχισαν να διδάσκουν το Δείπνο του

Κυρίου ήταν επικίνδυνο. Προφανώς, δεν συσχέτισαν την προειδοποίηση με τη διάκριση σε βάρος των φτωχών και το μέθη ως το ανάξιο μέρος. (σελ. 192)

Γύρω στην εποχή του Τερτυλλιανού (περ. 160 - περ. 225), το ψωμί και το κύπελλο άρχισαν να διαχωρίζονται από το γεύμα.²⁵ Με την εγκατάλειψη του γεύματος, οι όροι σπάσιμο του άρτου και Δείπνο του Κυρίου αντικαταστάθηκαν με την ελληνική λέξη. Ευχαριστία.³⁰ Ο Ειρηναίος (130-200) άρχισε να την αναφέρεται ως «προσφορά»³¹ ή «θυσία». Ένα τραπέζι του βωμού όπου τοποθετούνταν το ψωμί και το φλιτζάνι και έγινε αντιληπτό ως το μέρος όπου προσφέρθηκε το θύμα.³² Το Δείπνο δεν ήταν πλέον μια κοινοτική εκδήλωση. Ήταν μάλλον μια ιερατική τελετουργία που έπρεπε να παρακολουθείται εξ αποστάσεως. Καθ' όλη τη διάρκεια του τέταρτου και του πέμπτου αιώνα, υπήρχε μια αυξανόμενη αίσθηση δέους και τρόμου.³³ (σελ. 194)

Με το δόγμα της μετουσίωσης, ο λαός του Θεού προσέγγιζε τα στοιχεία με ένα αίσθημα φόβου. Ήταν απρόθυμοι ακόμη και να τους πλησιάσουν.⁴³ Όταν ειπώθηκαν τα λόγια της Θείας Ευχαριστίας από τον ιερέα, πίστευαν ότι ο άρτος έγινε κυριολεκτικά Θεός⁴⁴ [στην πραγματικότητα έγινε σάρκα και αίμα]. (σελ. 195) Στην ίδια την Καινή Διαθήκη, δεν υπάρχει καμία ένδειξη ότι ήταν ειδικό προνόμιο ή καθήκον οποιουδήποτε να ηγηθεί της λατρευτικής κοινωνίας του Δείπνου του Κυρίου.⁵² (σελ. 197)

Χριστιανική Αγωγή

Στο μυαλό των περισσότερων Χριστιανών, η επίσημη εκπαίδευση παρέχει σε ένα άτομο τα προσόντα να κάνει το έργο του Κυρίου. Εκτός εάν ένας Χριστιανός έχει αποφοιτήσει από κολλέγιο ή σεμινάριο της Βίβλου, θεωρείται ως ένας «παρά» διάκονος, ένας ψευδοχριστιανός εργάτης. Ένα τέτοιο άτομο δεν μπορεί να κηρύξει, να διδάξει, να βαφτίσει ή να διοργανώσει το Δείπνο του Κυρίου αφού δεν έχει εκπαιδευτεί επίσημα να κάνει τέτοια πράγματα... σωστά; (σελ. 199-200)

Η χριστιανική εκπαίδευση κατά τον πρώτο αιώνα ήταν πρακτική, παρά ακαδημαϊκή. Ήταν θέμα μαθητείας, παρά πνευματικής μάθησης. Στοχευόταν στο πνεύμα και όχι στον μπροστινό λοβό, π.χ.

Έμαθαν τα ουσιαστικά μαθήματα ζώντας μια κοινή ζωή με μια ομάδα Χριστιανών υπό την κηδεμονία ενός ηλικιωμένου, έμπειρου εργάτη.

Επομένως, η καλύτερη δομή για τον εξοπλισμό κάθε Χριστιανού είναι ήδη σε ισχύ. Προηγείται των σεμιναρίων και των σεμιναρίων του Σαββατοκύριακου και θα διαρκέσει περισσότερο από όλα. Έμαθαν στο καμίνι της ζωής, σε ένα ορθολογικό, ζωντανό, εργασιακό και υπουργικό πλαίσιο.² (σελ. 200)

Υπήρξαν τέσσερα στάδια θεολογικής εκπαίδευσης: (σελ. 201-206)

- a. Επισκοπική - Η θεολογία στην πατερική εποχή (τρίτος έως πέμπτος αιώνας) ήταν επισκοπική επειδή οι κορυφαίοι θεολόγοι της εποχής ήταν επίσκοποι.⁶
- b. Μοναστική - Το μοναστικό στάδιο της θεολογικής εκπαίδευσης ήταν συνδεδεμένο με την ασκητική και μυστικιστική ζωή. Διδάσκονταν από μοναχούς που ζούσαν σε μοναστικές κοινότητες και σε μια εποχή οι πατέρες της Ανατολικής εκκλησίας εμποτίστηκαν με την πλατωνική σκέψη. Για παράδειγμα, ο Ιουστίνος Μάρτυρας πίστευε ότι η φιλοσοφία ήταν η αποκάλυψη του Θεού στους Εθνικούς.¹⁰
- c. Σχολαστικό - Το τρίτο στάδιο της θεολογικής εκπαίδευσης οφείλει πολλά στον πολιτισμό του πανεπιστημίου.³³ Ο Abelard (1079-1142) εφάρμοσε την αριστοτελική λογική για να αποκαλύψει την αλήθεια.³⁴ Ο Μάρτιν Λούθηρος (1483-1546) είπε: «Τι άλλο είναι τα πανεπιστήμια από θέσεις εκπαιδεύοντας τη νεολαία στην ελληνική δόξα.»³⁷
- d. Σεμινάριος - Η θεολογία σεμιναρίων αναπτύχθηκε από τη σχολαστική θεολογία που διδάσκονταν στα πανεπιστήμια που βασιζόνταν στο φιλοσοφικό σύστημα του Αριστοτέλη.³⁹ Ο Ακινάτης πιθανότατα είχε τη μεγαλύτερη επιρροή. Η κύρια διατριβή του ήταν ότι ο Θεός είναι γνωστός μέσω της ανθρώπινης λογικής και προτίμησε τη διάνοια από την καρδιά ως όργανο για να φτάσει στην αλήθεια.⁴¹

Η λογική και η διάνοια μπορούν να μας κάνουν να γνωρίσουμε τον Θεό και να μας βοηθήσουν να επικοινωνήσουμε αυτά που γνωρίζουμε. Αλλά υστερούν στο να μας δώσουν πνευματική αποκάλυψη. Η διάνοια δεν είναι η πύλη για να γνωρίσουμε τον Κύριο βαθιά. Ούτε τα συναισθήματα.⁴³ Η ισχυρή διάνοια και οι αιχμηρές συλλογιστικές δεξιότητες δεν παράγουν αυτόματα πνευματικούς άνδρες και γυναίκες. Ο Blaise Pascal (1623-1662) είπε κάποτε «Η καρδιά είναι αυτή που αντιλαμβάνεται τον Θεό και όχι ο λόγος».⁴⁵ (σελ. 206) [Κάποιος πρέπει να έχει μια στενή σχέση με τον Θεό.]

Οι Έλληνες φιλόσοφοι Πλάτωνας και Σωκράτης δίδαξαν ότι η γνώση είναι αρετή. Το καλό εξαρτάται από την έκταση της γνώσης του καθενός. Ως εκ τούτου, η διδασκαλία της γνώσης είναι η διδασκαλία της αρετής.⁹⁹ Εδώ βρίσκεται η ρίζα και το στέλεχος της σύγχρονης εκπαίδευσης. Χτίζεται στην πλατωνική ιδέα ότι η γνώση ισοδυναμεί με ηθικό χαρακτήρα. [Γνωστικισμός]

Η σύγχρονη θεολογική διδασκαλία είναι η εκπαίδευση μεταφοράς δεδομένων. Μετακινείται από σημειωματάριο σε τετράδιο. Στην πορεία, η θεολογία μας σπάνια πέφτει κάτω από το λαιμό. Εάν ένας μαθητής παπαγαλίσει με ακρίβεια τις ιδέες του καθηγητή του, του απονέμεται πτυχίο. Επομένως, η πλάνη είναι ότι οι απόφοιτοι αποκτούν αμέσως προσόντα³⁶, παρόλο που έχουν ελάχιστη έως καθόλου πρακτική εμπειρία στο σώμα της ζωής. Ίσως το πιο επιζήμιο πρόβλημα του σεμιναρίου και του κολεγίου της Βίβλου είναι ότι διαιωνίζουν το ανθρώπινο επινοημένο σύστημα στο οποίο οι κληρικοί ζουν, αναπνέουν και έχουν την ύπαρξή τους.¹⁰⁹ (σελ. 216-218)

Επαναπροσεγγίζοντας την Καινή Διαθήκη

Η εκκλησία επηρεάζεται από τον περιβάλλοντα πολιτισμό της, φαινομενικά αγνοώντας τις αρνητικές της επιρροές. Λόγω της εκπαίδευσης και της εκπαίδευσής του, τείνουμε να δεχόμαστε όποια κατάσταση του πάστορα ή του ιεροκήρυκα είναι βιβλική.

Ως εκ τούτου, γενικά δεν θεωρούμε απαραίτητο να πάμε στη Βίβλο σε μια προσπάθεια να προσδιορίσουμε την εγκυρότητα των δηλώσεών του καθώς αυτό είναι που "πάντα άκουγα". Όταν μελετάμε, χρησιμοποιούμε συνήθως τη "μέθοδο κειμένου απόδειξης", η οποία χρονολογείται από τη δεκαετία του 1590. Μια ομάδα ανδρών που ονομάζονταν Προτεστάντες σχολαστικοί πήρε τις διδασκαλίες των Μεταρρυθμιστών και συστηματοποίησαν τότε σύμφωνα με τους κανόνες της αριστοτελικής λογικής.² Πίστευαν ότι όχι μόνο η γραφή είναι ο λόγος του Θεού, αλλά κάθε μέρος της είναι ο Λόγος του Θεού και από μόνο του - ανεξάρτητα από το πλαίσιο. (σελ. 222-223)

Τα δύο τρίτα της Καινής Διαθήκης αποτελούνται από τις επιστολές του Παύλου. Στις αρχές του δεύτερου αιώνα, όταν συντάχθηκαν σε έναν τόμο, τακτοποιήθηκαν κατά σειρά από το μεγαλύτερο στο συντομότερο. Στη συνέχεια, κατά τη σύνταξη της Καινής Διαθήκης, τα ευαγγέλια και οι Πράξεις τοποθετήθηκαν μπροστά από τις επιστολές του Παύλου και την Αποκάλυψη στο τέλος. (σελ. 226) Το 1227 ένας καθηγητής στο Πανεπιστήμιο του Παρισιού χώρισε τα βιβλία της Βίβλου σε κεφάλαια. Μόλις το 1551 αριθμήθηκαν οι προτάσεις.¹¹ (σελ. 228-229)

Οι Χριστιανοί έχουν διδαχθεί να προσεγγίζουν την Αγία Γραφή γενικά με έναν από τους οκτώ τρόπους αναζητώντας εδάφια που θα:

- a. σε εμπνέει.
- b. πες σου τι υποσχέθηκε ο Θεός, ώστε να το ομολογήσεις με πίστη, επομένως, υποχρεώνοντας τον Θεό να κάνει αυτό που θέλεις.
- c. πες σου τι σε διατάζει ο Θεός να κάνεις.
- d. Επιτρέψτε να μπορείτε να παραθέσετε για να τρομάξετε τον διάβολο από το μυαλό του ή να του αντισταθείτε την ώρα του πειρασμού.
- e. αποδείξτε το συγκεκριμένο δόγμα σας, ώστε να μπορείτε να τεμαχίσετε και να κόψετε σε ζάρια τον θεολογικό σας συντρόφο.
- f. ελέγξτε ή διορθώστε τους άλλους.
- g. «κήρυξε» καλά και κάνε καλό υλικό «κήρυγμα».
- h. εμφανίζονται όταν αναστρέφονται τυχαία.

Αυτές οι μέθοδοι δεν παρέχουν την ευκαιρία να γνωρίζουμε το πλαίσιο του αποσπάσματος και να μπορούμε να προσδιορίσουμε το μήνυμα που ο συγγραφέας προσπαθεί να στείλει. Το πλαίσιο είναι τόσο σημαντικό που χωρίς αυτό μπορεί κανείς να βγάλει ένα αντίθετο συμπέρασμα από αυτό που σκόπευε. (σελ. 230)

Ιησούς, ο επαναστάτης

Οι πρώτοι Χριστιανοί ήταν έντονα χριστοκεντρικοί. Ο Ιησούς Χριστός ήταν ο παλμός τους. Ήταν η ζωή τους, η ανάσα τους και το κεντρικό σημείο αναφοράς τους. Ήταν το αντικείμενο της λατρείας τους, το θέμα των τραγουδιών τους και το περιεχόμενο της συζήτησης και του λεξιλογίου τους. Έκαναν τον Κύριο Ιησού Χριστό κεντρικό και υπέρτατο σε όλα τα πράγματα.6 (σελ. 247-249)

- Η εκκλησία της Καινής Διαθήκης
 - a. Δεν είχε σταθερή τάξη [λειτουργία] λατρείας.
 - b. Συγκεντρώθηκαν σε ανοιχτές συμμετοχικές συναντήσεις.
 - c. Δεν είχε κανέναν ως θεατή [εκτός πιθανώς από επισκέπτες].
- Σκοπός της συναρμολόγησής τους ήταν:
 - a. Αμοιβαία οικοδόμηση. [ενθαρρύνετε την πίστη στον Χριστό.]
 - b. Να κάνει ορατό τον Κύριο σε κάθε λειτουργία του σώματός Του.
 - c. Όχι μια θρησκευτική «υπηρεσία».
 - d. Μια ατμόσφαιρα ελευθερίας, αυθορμητισμού και χαράς.
 - e. Όχι για να χρησιμεύσει ως πλατφόρμα για το συγκεκριμένο υπουργείο κάποιου.
- Η εκκλησία της Καινής Διαθήκης ζούσε ως κοινότητα πρόσωπο με πρόσωπο.
- Ο Χριστιανισμός ήταν η πρώτη και μοναδική θρησκεία που γνώρισε ποτέ ο κόσμος που ήταν κενή τελετουργικών, κληρικών και ιερών κτιρίων. Τα πρώτα 300 χρόνια της ύπαρξης της εκκλησίας, οι χριστιανοί συγκεντρώνονταν σε σπίτια. Σε ειδικές περιπτώσεις χρησιμοποιούσαν μερικές φορές μια μεγαλύτερη εγκατάσταση (όπως το Solomon's Porch).
- Η εκκλησία δεν είχε κλήρο.
- Η λήψη αποφάσεων για την εκκλησία έπεσε στους ώμους όλης της συνέλευσης.
- Ήταν οργανικό όχι οργανωτικό. Δεν συγκολλήθηκαν μεταξύ τους τοποθετώντας ανθρώπους στα γραφεία, δημιουργώντας προγράμματα, κατασκευάζοντας τελετουργίες και αναπτύσσοντας μια ιεραρχία από πάνω προς τα κάτω ή μια δομή αλυσίδας εντολών. Η εκκλησία ήταν ένας ζωντανός οργανισμός που αναπνέει.
- Τα δέκατα δεν ασκούσαν αλλά έδιναν ανάλογα με τις δυνατότητές τους για να βοηθήσουν τους φτωχούς τους και τους εκκλησιαστές.
- Το βάπτισμα ήταν μια ταφή στο νερό (βύθιση) που γινόταν αμέσως μετά το θάνατο κάποιου στην αμαρτία. [Ο Πέτρος δήλωσε στο 1 Πέτρου 3:21 «το βάπτισμα τώρα σε σώζει - όχι η απομάκρυνση της βρωμιάς από τη σάρκα, αλλά μια έκκληση στον Θεό για καλή συνείδηση - μέσω της ανάστασης του Ιησού Χριστού».]
- Δεν έχτισαν κτίρια.
- Η εκπαίδευση ήταν στη δουλειά από έναν ώριμο έμπειρο Χριστιανό. [Απόστολοι, προφήτες, ευαγγελιστές και ποιμένες και δάσκαλοι. (Εφεσίους 4:11) [Ανατρέξτε στο μάθημα Βιβλικός Δρόμος Υπηρέτες του Χριστού]
- Δεν χωρίστηκαν σε ομολογίες. Όλοι ήταν εν Χριστώ πεθαίνοντας στην αμαρτία, θάφτηκαν με βύθιση στο νερό, αναστήθηκαν από τον Θεό σε μια νέα ζωντανή πνευματική δημιουργία και τέθηκαν στο Σώμα Χριστού. [Ανατρέξτε στο μάθημα BibleWay United in Christ]

Συμπεράσματα και Προτάσεις

Οι πρώτοι χριστιανοί συγγραφείς, που συχνά αναφέρονται ως «πατέρες της εκκλησίας», που παρατίθενται από τους συγγραφείς και οι συγγραφείς των πηγών που αναφέρονται σε αυτό το φυλλάδιο δεν ήταν εμπνευσμένοι όπως οι συγγραφείς της Καινής Διαθήκης. Οι δογματικές θέσεις ορισμένων συγγραφέων σχετικά με ορισμένα ζητήματα συχνά έρχονται σε αντίθεση με ερμηνείες άλλων συγγραφέων της ίδιας περιόδου και γενικά δεν θεωρείται ότι συνάδουν με τις γραφές. Μάλιστα, ορισμένοι συγγραφείς αναφέρθηκαν σε ορισμένα δόγματα και πεποιθήσεις ως αιρετικές. Τούτου λεχθέντος, τα γραπτά τους παρέχουν πολύτιμες πληροφορίες για πρακτικές σε ορισμένες εκκλησίες κατά τους πρώτους αιώνες και όσο πιο μακριά από τους αποστόλους τόσο μεγαλύτερη είναι η πιθανότητα λανθασμένων διδασκαλιών και πρακτικών.

Πολλές, αν όχι οι περισσότερες, από τις κατηγορίες του παγανιστικού χριστιανισμού; μπορεί να φαίνεται ότι ισχύει για ένα άτομο. Προτού γίνουν δεκτά ως αληθή, πρέπει να επαληθευτούν με δηλώσεις από τη Βίβλο που λαμβάνονται στο πλαίσιο.

1. Μετά από μεμονωμένη μελέτη, κάθε ζήτημα ή χρέωση που παρουσιάζεται στο παρόν θα πρέπει να μελετάται σε μελέτες μικρών ομάδων όπου κάθε συμμετέχων μπορεί να αμφισβητήσει ή να αμφισβητήσει το συμπέρασμα άλλων. Εάν η ομάδα συμφωνήσει ότι ένα ζήτημα ή χρέωση είναι έγκυρο, τότε η μελέτη θα πρέπει να επεκταθεί σε μεγαλύτερες ομάδες για πρόσθετες ερωτήσεις και προκλήσεις. Αυτό θα πρέπει να παρέχει μια σαφέστερη και ακριβέστερη κατανόηση και επίσης θα βοηθήσει στην άρση της εμφάνισης αναγκαστικής αλλαγής στους ανενημέρωτους αδελφούς και αδελφές.

2. Πριν από την αντικατάσταση οποιασδήποτε πρακτικής που έχει καταλήξει στο συμπέρασμα ότι είναι αντίθετη με τη γραφή, θα πρέπει να αφιερωθεί συγκεκριμένος χρόνος και να καθοριστεί μια διαδικασία για την επίλυση των διαφορών παρεξηγήσεων, απόψεων ή συγκρούσεων. Κάθε Χριστιανός αδελφός ή αδελφή πρέπει να έχει την ευκαιρία να μελετήσει, να αμφισβητήσει ή ακόμα και να αμφισβητήσει οποιοδήποτε ή όλα τα συμπεράσματα σε ένα περιβάλλον αγάπης. Στη συνέχεια, θα πρέπει να εφαρμοστεί αργά σε περίπτωση που αποδειχθεί ότι το συμπέρασμα ήταν ελαττωματικό.

3. Οι αλλαγές δεν πρέπει να γίνονται μόνο για λόγους αλλαγής.

Σε μια πρόσφατη μελέτη, η ομάδα Barna κυκλοφόρησε το Who is Active in Group Expressions of Faith στην οποία διερεύνησε προφίλ Αμερικανών που συμμετέχουν ενεργά στην πίστη τους. Η μελέτη παρέχει τα ακόλουθα στοιχεία:

1. Το 53% των εκκλησιαστών είναι γυναίκες [50,7% του πληθυσμού των ΗΠΑ].
2. Το 56% των συμμετεχόντων στην εκκλησία στο σπίτι είναι άνδρες.
3. Το 67% των εκκλησιαστών είναι παντρεμένοι.
4. Το 50% των εκκλησιών κατ' οίκον είναι άνδρες, επομένως το 50% είναι γυναίκες.

5. Το 56% των εκκλησιαστών είναι ηλικίας 45 ετών και άνω (ο εθνικός πληθυσμός είναι 52%). Το 44% ήταν 18 έως 44.
6. Ο μέσος όρος ηλικίας στις οικιακές εκκλησίες ήταν 56 και ήταν λιγότερο πιθανό να περιλαμβάνουν γονείς μικρότερων παιδιών.
7. Οι βορειοανατολικοί ήταν απίθανο να δραστηριοποιούνται σε μικρές ομάδες.
8. Οι Δυτικοί είχαν το μεγαλύτερο μερίδιο συμμετεχόντων στην εγχώρια εκκλησία.
9. Οι νότιοι ήταν οι λιγότερο συνηθισμένοι να συμμετάσχουν στην κατ' οίκον εκκλησία, αλλά αποτελούσαν το ½ των μικρών παρευρισκομένων.
10. Μόνο το 6% των Καθολικών πηγαίνει σε κατ' οίκον εκκλησίες.
11. Οι ευαγγελιστές προτεστάντες ήταν οι μεγαλύτεροι συμμετέχοντες.
12. Το 26 έως το 30% των μαύρων συμμετείχαν σε μικρές ομάδες και κατ' οίκον εκκλησίες (ο μέσος εθνικός μαύρος πληθυσμός είναι 13%).
13. Το 67% των επισκεπτών της εκκλησίας διαβάζουν τη Βίβλο εκτός «εκκλησιαστικών λειτουργιών».
14. Το 84% των συμμετεχόντων στην κατ' οίκον εκκλησία διαβάζουν τη Βίβλο εκτός «εκκλησιαστικών λειτουργιών».
15. Σε γενικά απλές εκκλησίες, οι οικιακές εκκλησίες και οι παρευρισκόμενοι σε μικρές ομάδες είναι πιο ενεργοί και μελετούν/διαβάζουν τη Βίβλο και επιδιώκουν:
 - a. Προσδιορίστε τη ζωντανή παρουσία του Χριστού και του Λόγου Του.
 - b. Αναπτύξτε υγιείς σχέσεις αγάπης ο ένας για τον άλλον
 - c. Πηγαίνετε στον κόσμο και κάντε μαθητές για το καλό τους και τη δόξα του Θεού

Απλές Εκκλησιαστικές ανησυχίες

Μέσα σε όλες τις δραστηριότητες των απλών και οικιακών εκκλησιών υπάρχουν ή πρέπει να υπάρχουν ανησυχίες

- a. παραμένοντας πιστός στη διδασκαλία του Χριστού και των αποστόλων.
- b. διάλυση ή συνέχιση παραδοσιακών θεσμικών εκκλησιών
 1. Θα ενθάρρυνε τους ανθρώπους να εγκαταλείψουν την παραδοσιακή εκκλησία.
 2. Πολλά σεμινάρια και κολέγια της Βίβλου θα κλείσουν.
 3. Τα ιερά μας θα έπρεπε να είναι λουκέτα.
 4. Πολλοί πάστορες θα απολύονταν.
 5. Ο πολιτισμός, οι αιρέσεις και οι καταχρήσεις δεν θα ελέγχονταν.
 6. Η ηγεσία θα εξαφανιζόταν.
 7. Θα προέκυπταν αντικρουόμενες απόψεις.
 8. Οι λαϊκοί ηγέτες δεν έχουν τα προσόντα για τη φροντίδα των άλλων.
 9. Οι χαρισματικοί ηγέτες θα κυριαρχούσαν στις συναντήσεις.
 10. Ο μέσος όρος των οικιακών εκκλησιών είναι 6 μήνες, οπότε πώς θα επιβιώσει ο Χριστιανισμός.
 11. Οι μη εκκλησιαστικοί και οι επισκέπτες δεν θα μπορούσαν να εντοπίσουν την εκκλησία αφού δεν υπήρχε λίστα τηλεφωνικών καταλόγων.

12. Έχουν ξεπουληθεί σε μια κουλτούρα που αμαρτωλά αρνείται να «Πήγαινε στην Εκκλησία».
13. Προωθούν τη λατρεία του ατόμου και τον ατομικισμό.
14. Έχουν περικοπεί σε έναν ιδιωτικό κόσμο πίστης.
15. Η Ορθοδοξία δεν θα διατηρούνταν
16. Οι άγριες θεολογίες θα επικρατούσαν.
17. Τα κηρύγματα και τα επίσημα μαθήματα της Βίβλου θα εξαφανίζονταν με αποτέλεσμα απαίιδευτους πιστούς. wikipedia.org/wiki/simple_church

Από πού προήλθε το χριστιανικό κήρυγμα;

Φτάνουμε σε μια από τις πιο ιερές εκκλησιαστικές πρακτικές όλων: το κήρυγμα. Αφαιρέστε το κήρυγμα και η προτεσταντική τάξη λατρείας γίνεται σε μεγάλο βαθμό μια γιορτή τραγουδιού. Αφαιρέστε το κήρυγμα και η παρουσία στην πρωινή λειτουργία της Κυριακής είναι καταδικασμένη να πέσει.

Το κήρυγμα είναι το θεμέλιο της προτεσταντικής λειτουργίας. Για πεντακόσια χρόνια, λειτουργεί σαν ρολόι. Κάθε Κυριακή πρωί, ο πάστορας ανεβαίνει στον άμβωνα του και εκφωνεί μια εμπνευσμένη ομιλία σε ένα παθητικό ακροατήριο που ζεσταίνει στασίδι.

Τόσο κεντρικό είναι το κήρυγμα που είναι ο λόγος που πολλοί Χριστιανοί πηγαίνουν στην εκκλησία. Στην πραγματικότητα, ολόκληρη η υπηρεσία συχνά κρίνεται από την ποιότητα του κηρύγματος. Ρωτήστε ένα άτομο πώς ήταν η εκκλησία την περασμένη Κυριακή και πιθανότατα θα λάβετε μια περιγραφή του μηνύματος. Εν ολίγοις, η σύγχρονη χριστιανική νοοτροπία συχνά εξισώνει το κήρυγμα με την πρωινή λατρεία της Κυριακής. Δεν τελειώνει όμως εκεί.

Αφαιρέστε το κήρυγμα και έχετε εξαλείψει την πιο σημαντική πηγή πνευματικής τροφής για αμέτρητους αριθμούς πιστών (έτσι πιστεύεται). Ωστόσο, η εκπληκτική πραγματικότητα είναι ότι το σημερινό κήρυγμα δεν έχει ρίζα στη Γραφή. Αντίθετα, δανείστηκε από την παγανιστική κουλτούρα, γαλουχήθηκε και υιοθετήθηκε στη χριστιανική πίστη. Αλλά υπάρχουν περισσότερα.

Το κήρυγμα στην πραγματικότητα αφαιρεί από τον ίδιο τον σκοπό για τον οποίο ο ΓΙΑΧΟΥΑ σχεδίασε τη συγκέντρωση της συνέλευσης. Και έχει πολύ μικρή σχέση με τη γνήσια πνευματική ανάπτυξη.

Το κήρυγμα και η Βίβλος

Αναμφίβολα, κάποιος που διαβάσει τις προηγούμενες παραγράφους θα απαντήσει: "Οι άνθρωποι κήρυτταν σε όλη τη Βίβλο. Φυσικά, το κήρυγμα είναι γραφικό!" Ομολογουμένως, οι Γραφές καταγράφουν άνδρες και γυναίκες να κηρύττουν. Ωστόσο, υπάρχει ένας κόσμος διαφοράς μεταξύ του εμπνευσμένου από το Πνεύμα κηρύγματος και διδασκαλίας που περιγράφονται στη Γραφή και του σύγχρονου κηρύγματος. Αυτή η διαφορά σχεδόν πάντα παραβλέπεται επειδή έχουμε άθελά μας δεσμευτεί να διαβάζουμε τις σύγχρονες πρακτικές μας πίσω στη Γραφή. Λοιπόν, εσφαλμένα ενστερνιζόμαστε τον σημερινό άμβωνα ως βιβλικό. Ας το ξεδιπλώσουμε λίγο. Το σημερινό χριστιανικό κήρυγμα έχει τα ακόλουθα χαρακτηριστικά:

- Είναι συχνό φαινόμενο-παραδίδεται πιστά από τον άμβωνα τουλάχιστον μία φορά την εβδομάδα.
- Εκδίδεται από το ίδιο άτομο - συνήθως ο πάστορας ή ένας διορισμένος προσκεκλημένος ομιλητής.
- Παραδίδεται σε ένα παθητικό κοινό - ουσιαστικά είναι μονόλογος. Είναι μια καλλιεργημένη μορφή λόγου που κατέχει μια συγκεκριμένη δομή. Συνήθως περιέχει μια εισαγωγή, τρία έως πέντε σημεία και ένα συμπέρασμα.

Αντιπαραθέστε αυτό με το είδος του κηρύγματος που αναφέρεται στη Βίβλο. Στην Τανάχ (Παλαιά Διαθήκη), άνδρες του ΓΙΑΧΟΥΑ κήρυτταν και δίδασκαν. Αλλά η ομιλία τους δεν αντιστοιχούσε στο σύγχρονο κήρυγμα. Εδώ είναι τα χαρακτηριστικά του κηρύγματος και της διδασκαλίας του Tanach:

- Η ενεργή συμμετοχή του κοινού ήταν κοινή.
- Προφήτες και ιερείς μιλούσαν αυτοσχέδια και από ένα σημερινό βάρος, παρά από ένα στημένο σενάριο.
- Δεν υπάρχει καμία ένδειξη ότι οι προφήτες ή οι ιερείς Tanach έκαναν τακτικές ομιλίες στο λαό του ΓΙΑΧΟΥΑ. Αντίθετα, η φύση του κηρύγματος Tanach ήταν σποραδική, ρευστή και ανοιχτή για τη συμμετοχή του κοινού.

Ελάτε τώρα στην ανανεωμένη Διαθήκη (Καινή Διαθήκη). Ο Δάσκαλος Γιαχουσοούα δεν έκανε κανονικό κήρυγμα στο ίδιο ακροατήριο. Το κήρυγμα και η διδασκαλία του είχαν πολλές διαφορετικές μορφές. Και παρέδωσε τα μηνύματά Του σε πολλά διαφορετικά ακροατήρια. (Φυσικά, επικέντρωσε το μεγαλύτερο μέρος της διδασκαλίας Του στους μαθητές Του. Ωστόσο, τα μηνύματα που έφερνε σε αυτούς ήταν σταθερά αυθόρμητα και άτυπα.)

Ακολουθώντας το ίδιο πρότυπο, το αποστολικό κήρυγμα που καταγράφεται στις Πράξεις είχε τα ακόλουθα χαρακτηριστικά:

- Ήταν σποραδικό.
- Παραδόθηκε σε ειδικές περιπτώσεις για την αντιμετώπιση συγκεκριμένων προβλημάτων.
- Ήταν αυτοσχέδιο και χωρίς ρητορική δομή.
- Τις περισσότερες φορές ήταν διαλογικό (που σημαίνει ότι περιλάμβανε σχόλια και διακοπές από το κοινό) παρά μονολογικό (μονόδρομος λόγος).

Με παρόμοιο τρόπο, οι ανανεωμένες επιστολές της Διαθήκης (Καινή Διαθήκη) δείχνουν ότι η διακονία του Λόγου του ΓΙΑΧΟΥΑ προερχόταν από ολόκληρη τη συνέλευση στις τακτικές συγκεντρώσεις τους." Από Ρωμαίους 12:6-8, 15:14, 1 Κορινθίους 14:26 και Κολοσσαείς. 3:16, βλέπουμε ότι περιελάμβανε διδασκαλία, προτροπή, προφητεία, τραγούδι και νουθεσία , οι προτροπές των τοπικών γερόντων ήταν συνήθως αυτοσχέδιες.

Εν ολίγοις, το σύγχρονο κήρυγμα που παραδίδεται για χριστιανική κατανάλωση είναι ξένο τόσο για την Ταπακχ (Παλαιά Διαθήκη) όσο και για την ανανεωμένη Διαθήκη (Καινή Διαθήκη). Δεν υπάρχει τίποτα στη Γραφή που να δείχνει την ύπαρξή του στις πρώτες Μεσσιανικές συγκεντρώσεις».

Ο αυθόρμητος και μη ρητορικός χαρακτήρας των αποστολικών μηνυμάτων που παραδίδονται στις Πράξεις είναι εμφανής μετά από προσεκτική εξέταση. Βλέπε για παράδειγμα Πράξεις 2:14-35, 7:1-53, 17:22-34.

Η παλαιότερη καταγεγραμμένη χριστιανική πηγή για τακτική κήρυξη βρίσκεται στα τέλη του δεύτερου αιώνα. Ο Κλήμης ο Αλεξανδρινός θρηνούσε για το γεγονός ότι τα κηρύγματα έκαναν τόσο λίγα για να αλλάξουν τους Χριστιανούς.

Ωστόσο, παρά την αναγνωρισμένη αποτυχία του, το κήρυγμα έγινε συνήθης πρακτική μεταξύ των πιστών τον τέταρτο αιώνα.

Αυτό εγείρει ένα ακανθώδες ερώτημα. Εάν οι Χριστιανοί του πρώτου αιώνα δεν διακρίνονταν για το κήρυγμά τους, από ποιον το πήραν οι μετα-αποστολικοί Χριστιανοί; Η απάντηση είναι ενδεικτική: Το χριστιανικό κήρυγμα δανείστηκε από την παγανιστική δεξαμενή του ελληνικού πολιτισμού!

Για να βρούμε τις κεφαλές του κηρύγματος, πρέπει να πάμε πίσω στον πέμπτο αιώνα π.Χ. και μια ομάδα περιπλανώμενων δασκάλων που ονομάζονται σοφιστές. Οι σοφιστές πιστώνονται για την επινόηση της ρητορικής (η τέχνη της πειστικής ομιλίας). Επιστράτευσαν μαθητές και ζήτησαν πληρωμή για την εκφώνηση των ομιλιών τους.

Οι σοφιστές ήταν ειδικοί συζητητές. Ήταν μάστορες στο να χρησιμοποιούν συναισθηματικές εκκλήσεις, φυσική εμφάνιση και έξυπνη γλώσσα για να «πουλήσουν» τα επιχειρήματά τους. Με τον καιρό, το ύφος, η μορφή και η ρητορική ικανότητα των σοφιστών έγιναν πιο πολύτιμα από την ακρίβειά τους. Αυτό γέννησε μια κατηγορία ανδρών που έγιναν κύριοι των καλών φράσεων, «καλλιεργώντας στυλ για χάρη του στυλ». Οι αλήθειες που κήρυτταν ήταν αφηρημένες και όχι αλήθειες που εφαρμόστηκαν στη ζωή τους. Ήταν ειδικοί στη μίμηση της μορφής και όχι της ουσίας.

Οι σοφιστές αυτοπροσδιορίζονταν από τα ειδικά ρούχα που φορούσαν. Μερικοί από αυτούς είχαν μια σταθερή κατοικία όπου έκαναν τακτικά κηρύγματα στο ίδιο κοινό. Άλλοι ταξίδεψαν για να παραδώσουν τα κομψά τους λόγια. (Κέρδισαν πολλά χρήματα όταν το έκαναν.)

Το πρώτο καταγεγραμμένο χριστιανικό κήρυγμα περιέχεται στη λεγόμενη Δεύτερη Επιστολή του Κλήμεντος που χρονολογείται μεταξύ 100 και 150 μ.Χ.

Τα λόγια μας τα παίρνουμε σοφιστικά και σοφιστικά από τους σοφιστές. Η σοφιστεία αναφέρεται σε ψεύτικο και ψεύτικο (ψευδές) συλλογισμό που χρησιμοποιείται για να πείσει (Soccio, Archetypes of Wisdom, 57). Οι Έλληνες γιόρτασαν το ύφος και τη μορφή του ρήτορα για την ακρίβεια του περιεχομένου του κήρυγματος του. Έτσι, ένας καλός ρήτορας θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει το κήρυγμά του για να παρακινήσει το κοινό του να πιστέψει αυτό που ήξερε ότι ήταν ψευδές. Για τον ελληνικό νου, το να κερδίσεις ένα επιχείρημα ήταν μεγαλύτερη αρετή από την απόσταξη της αλήθειας. Δυστυχώς, ένα στοιχείο σοφιστείας δεν έφυγε ποτέ από το χριστιανικό μαντρί.

Μερικές φορές ο Έλληνας ρήτορας έμπαινε στο φόρουμ του «ήδη ντυμένος με τον άμβωνα του». Έπειτα ανέβαινε τα σκαλιά στην επαγγελματική του καρέκλα για να καθίσει πριν κάνει το κήρυγμά του.

Για να πει τα λεγόμενά του, παρέθεταν στίχους του Ομήρου. (Μερικοί ρήτορες μελέτησαν τον Όμηρο τόσο καλά που μπορούσαν να τον επαναλάβουν από καρδιάς.) Τόσο μαγικός ήταν ο σοφιστής που συχνά υποκινούσε το κοινό του να χτυπήσει τα χέρια του κατά τη διάρκεια της ομιλίας του. Αν η ομιλία του είχε πολύ καλή υποδοχή, κάποιιοι θα αποκαλούσαν το κήρυγμά του «εμπνευσμένο».

Οι σοφιστές ήταν οι πιο διακεκριμένοι άνδρες της εποχής τους. Κάποιοι μάλιστα ζούσαν με δημόσια δαπάνη. Άλλοι είχαν στήσει δημόσια αγάλματα προς τιμήν τους. Περίπου έναν αιώνα αργότερα, ο Έλληνας φιλόσοφος Αριστοτέλης (384-322 π.Χ.) έδωσε στη ρητορική τον τρίποντο λόγο. «Ένα σύνολο», είπε ο Αριστοτέλης, «πρέπει να έχει αρχή, μέση και τέλος».

Με τον καιρό, οι Έλληνες ρήτορες εφάρμοσαν την αρχή των τριών σημείων του Αριστοτέλη στις ομιλίες τους. Οι Έλληνες ήταν μεθυσμένοι από τη ρητορική ». Άρα τα πήγαν καλά οι σοφιστές. Όταν οι Ρωμαίοι κατέλαβαν την Ελλάδα, και αυτοί είχαν εμμονή με τη ρητορική. Κατά συνέπεια, η ελληνορωμαϊκή κουλτούρα ανέπτυξε μια ακόρεστη όρεξη να ακούει κάποιον να κάνει έναν εύγλωττο λόγο. Αυτό ήταν τόσο μοντέρνο που ένα «κήρυγμα» από έναν επαγγελματία φιλόσοφο μετά το δείπνο ήταν μια συνηθισμένη μορφή ψυχαγωγίας.

Οι αρχαίοι Έλληνες και οι Ρωμαίοι θεωρούσαν τη ρητορική ως μια από τις μεγαλύτερες μορφές τέχνης. Αντίστοιχα, οι ρήτορες στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία επαινούσαν με την ίδια λαμπερή ιδιότητα που αποδίδουν οι Αμερικανοί σε αστέρες του κινηματογράφου και επαγγελματίες αθλητές. Ήταν τα λαμπερά αστέρια της εποχής τους. Οι ρήτορες θα μπορούσαν

να φέρουν ένα πλήθος σε φρενίτιδα απλά χάρη στις δυνατές τους δεξιότητες ομιλίας. Οι δάσκαλοι της ρητορικής, η κορυφαία επιστήμη της εποχής, ήταν το καμάρι κάθε μεγάλης πόλης." Στους ρήτορες που παρήγαγαν δόθηκε καθεστώς διασημότητας. Εν ολίγοις, οι Έλληνες και οι Ρωμαίοι ήταν εθισμένοι στο ειδωλολατρικό κήρυγμα -όπως πολλοί σύγχρονοι χριστιανοί είναι εθισμένοι στο «χριστιανικό» κήρυγμα.

Η άφιξη ενός άλλου μολυσμένου ρεύματος

Γύρω στον τρίτο αιώνα δημιουργήθηκε ένα κενό όταν η αμοιβαία διακονία έσβησε από το σώμα του Χριστού." Εκείνη την εποχή ο τελευταίος από τους περιοδεύοντες χριστιανούς εργάτες που μίλησαν από προφητικό φορτίο και αυθόρμητη πεποίθηση άφησε τις σελίδες της εκκλησιαστικής ιστορίας. Για να καλύψει την απουσία τους Οι κληρικοί άρχισαν να σβήνουν και οι εκκλησιαστικές συγκεντρώσεις έγιναν ολοένα και πιο λειτουργικές.

Καθώς μια ιεραρχική δομή άρχισε να ριζώνει, προέκυψε η ιδέα ενός «ειδικού των θρησκευτικών». Μπροστά σε αυτές τις αλλαγές, οι λειτουργικοί χριστιανοί δυσκολεύτηκαν να ενταχθούν σε αυτήν την εξελισσόμενη εκκλησιαστική δομή ». Δεν υπήρχε χώρος για να ασκήσουν τα δώρα τους. Μέχρι τον τέταρτο αιώνα, η εκκλησία είχε θεσμοθετηθεί πλήρως.

Καθώς αυτό συνέβαινε, πολλοί ειδωλολάτρες ρήτορες και φιλόσοφοι γίνονταν χριστιανοί. Ως αποτέλεσμα, οι παγανιστικές φιλοσοφικές ιδέες μπήκαν άθελά τους στη χριστιανική κοινότητα. Πολλοί από αυτούς τους άνδρες έγιναν θεολόγοι και ηγέτες της παλαιάς χριστιανικής εκκλησίας. Είναι γνωστοί ως «πατέρες της εκκλησίας» και μερικά από τα γραπτά τους είναι ακόμα μαζί μας.

Έτσι, η ειδωλολατρική ιδέα ενός εκπαιδευμένου επαγγελματία ομιλητή που εκφωνεί ομιλίες έναντι αμοιβής μεταφέρθηκε κατευθείαν στη χριστιανική κυκλοφορία του αίματος. Σημειώστε ότι η έννοια του «ειδικού της επί πληρωμή διδασκαλίας» προήλθε από την Ελλάδα και όχι από την Εβραϊκή. Ήταν το έθιμο των Εβραίων δασκάλων να ασχολούνται με ένα επάγγελμα για να μην χρεώνουν αμοιβή για τη διδασκαλία τους.

Το αποτέλεσμα της ιστορίας είναι ότι αυτοί οι πρώην ειδωλολάτρες ρήτορες (τώρα έγιναν χριστιανοί) άρχισαν να χρησιμοποιούν τις ελληνορωμαϊκές ρητορικές δεξιότητές τους για χριστιανικούς σκοπούς. Θα κάθονταν στην επίσημη καρέκλα τους και θα εξέθεταν το ιερό κείμενο της Γραφής, όπως ο σοφιστής θα παρείχε μια εξήγηση του σχεδόν ιερού κειμένου του Ομήρου. Εάν συγκρίνετε ένα ειδωλολατρικό κήρυγμα του τρίτου αιώνα με ένα κήρυγμα ενός από τους πατέρες της εκκλησίας, θα βρείτε ότι τόσο η δομή όσο και η φρασεολογία είναι αρκετά παρόμοια.

Έτσι, ένας νέος τρόπος επικοινωνίας γεννιόταν στη χριστιανική εκκλησία - ένα στυλ που έδινε έμφαση στη στιλβωμένη ρητορική, την εκλεπτυσμένη γραμματική, την ανθισμένη ευγλωττία και τον μονόλογο. Ήταν ένα στυλ που σχεδιάστηκε για να ψυχαγωγεί και να αναδεικνύει τις ρητορικές ικανότητες του ομιλητή. Ήταν ελληνορωμαϊκή ρητορική. Και μόνο όσοι εκπαιδεύτηκαν σε αυτό επιτρεπόταν να μιλήσουν στη συνέλευση! (Ακούγεται κάτι από όλα αυτά οικείο;) Ένας μελετητής το έθεσε ως εξής: «Η αρχική διακήρυξη του χριστιανικού μηνύματος ήταν μια αμφίδρομη συνομιλία... αλλά όταν οι σχολές ρητορικής του δυτικού κόσμου κατέκτησαν το χριστιανικό μήνυμα, έκανε το χριστιανικό κήρυγμα να πάρει τη θέση της συζήτησης.

Με μια λέξη, το ελληνορωμαϊκό κήρυγμα αντικατέστησε την προφητεία, την ανοιχτή κοινή χρήση και την εμπνευσμένη από το πνεύμα διδασκαλία. Το κήρυγμα έγινε το ελιτίστικο προνόμιο των εκκλησιαστικών αξιωματούχων, ιδιαίτερα των επισκόπων. Τέτοιοι άνθρωποι έπρεπε να μορφωθούν στις σχολές της ρητορικής για να μάθουν να μιλούν. Χωρίς αυτή την εκπαίδευση, δεν επιτρεπόταν σε έναν Χριστιανό να απευθυνθεί στο λαό του Θεού. Ήδη από τον τρίτο αιώνα, οι χριστιανοί αποκαλούσαν τα κηρύγματά τους ομιλίες, τον ίδιο όρο που χρησιμοποιούσαν οι Έλληνες ρήτορες για τις ομιλίες τους. Σήμερα, μπορεί κανείς να παρακολουθήσει ένα σεμινάριο που ονομάζεται ομιλητική για να μάθει πώς να κηρύττει. Η ομιλητική θεωρείται «επιστήμη, που εφαρμόζει κανόνες ρητορικής, που ανάγονται στην Ελλάδα και τη Ρώμη.

Με άλλα λόγια, ούτε οι ομιλίες (κηρύγματα) ούτε οι ομιλητικές (η τέχνη του κηρύγματος) έχουν χριστιανική προέλευση. Τα έκλεψαν από τους ειδωλολάτρες. Ένα άλλο μολυσμένο ρέμα έκανε την είσοδό του στη χριστιανική πίστη και λάσπωσε τα νερά του. Και αυτό το ρέμα ρέει εξίσου έντονα σήμερα όπως και τον τέταρτο αιώνα.

Χρυσόστομος και Αυγουστίνος

Ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος ήταν ένας από τους μεγαλύτερους χριστιανούς ρήτορες της εποχής του. (Χρυσόστομος σημαίνει «χρυσόστομος.») Ποτέ η Κωνσταντινούπολη δεν είχε ακούσει «κηρύγματα τόσο δυνατά, λαμπρά και ειλικρινή» όσο αυτά που κηρύχθηκε από τον Χρυσόστομο. Το κήρυγμα του Χρυσόστομου ήταν τόσο συναρπαστικό που οι άνθρωποι μερικές φορές έσπρωχναν το δρόμο τους προς το μέτωπο για να τον ακούσουν καλύτερα.

Φυσικά προικισμένος με το χάρισμα του ρήτορα, ο Χρυσόστομος έμαθε να μιλάει υπό τον κορυφαίο σοφιστή του τέταρτου αιώνα, τον Λιβάνιο. Στο νεκροκρέβατό του, ο Λιβάνιος (ο ειδωλολατρικός δάσκαλος του Χρυσόστομου) είπε ότι θα ήταν ο πιο άξιος διάδοχός του «αν δεν τον είχαν κλέψει οι Χριστιανοί» (Hatch, *Influence of Greek Ideas and Usages*, 109).

Τόσο δυνατοί ήταν οι λόγοι του που τα κηρύγματά του συχνά διακόπτονταν από εκκλησιαστικά χειροκροτήματα. Κάποτε ο Χρυσόστομος έκανε ένα κήρυγμα καταδικάζοντας το χειροκρότημα ως ακατάλληλο στον οίκο του Θεού. Αλλά το εκκλησίασμα αγάπησε τόσο πολύ

το κήρυγμα που αφού τελείωσε το κήρυγμα, χειροκρότησαν ούτως ή άλλως. Αυτή η ιστορία απεικονίζει την αδάμαστη δύναμη της ελληνικής ρητορικής.

Μπορούμε να πιστώσουμε τόσο τον Χρυσόστομο όσο και τον Αυγουστίνο (354-430), έναν πρώην καθηγητή της ρητορικής, για το γεγονός ότι έκαναν τη ρητορική του άμβωνα μέρος και στοιχείο της χριστιανικής πίστης." Στον Χρυσόστομο, το ελληνικό κήρυγμα έφτασε στο ζενίθ του. , η παράθεση ποιημάτων, και εστίασε στον εντυπωσιασμό του κοινού, ο Χρυσόστομος τόνισε ότι «ο κήρυκας πρέπει να κοπιάσει πολύ για τα κηρύγματά του για να αποκτήσει τη δύναμη της ευγλωττίας».

Στον Αυγουστίνο το λατινικό κήρυγμα έφτασε στα ύψη. Το λατινικό στυλ κηρύγματος ήταν πιο προσγειωμένο από το ελληνικό. Επικεντρώθηκε στον «κοινό άνθρωπο» και κατευθυνόταν σε ένα πιο απλό ηθικό σημείο. Ο Zwingli πήρε τον Ιωάννη τον Χρυσόστομο ως πρότυπό του στο κήρυγμα, ενώ ο Λούθηρος πήρε τον Αυγουστίνο ως πρότυπο." των Ελλήνων σοφιστών Μας έδωσαν το «χριστιανικό» κήρυγμα: βιβλικό σε ύφος.

Πώς η ομιλία βλάπτει την Εκκλησία

Αν και σεβαστό για πέντε αιώνες, το συμβατικό κήρυγμα έχει επηρεάσει αρνητικά την εκκλησία με διάφορους τρόπους.

Πρώτα, το κήρυγμα κάνει τον ιεροκήρυκα τον βιρτουόζο εκτελεστή της τακτικής εκκλησιαστικής συγκέντρωσης. Ως αποτέλεσμα, η εκκλησιαστική συμμετοχή παρεμποδίζεται στην καλύτερη περίπτωση και αποκλείεται στη χειρότερη. Το κήρυγμα μετατρέπει την εκκλησία σε σταθμό κηρύγματος. Η εκκλησία εκφυλίζεται σε μια ομάδα βουβών θεατών που παρακολουθούν μια παράσταση. Δεν υπάρχει χώρος για διακοπή ή αμφισβήτηση του ιεροκήρυκα ενώ εκφωνεί την ομιλία του. Το κήρυγμα παγώνει και φυλακίζει τη λειτουργία του σώματος του Χριστού. Προωθεί ένα υπάκουο ιερατείο επιτρέποντας στους άμβωνες να κυριαρχούν στη συγκέντρωση της εκκλησίας κάθε εβδομάδα.

Δεύτερος, το κήρυγμα συχνά ακινητοποιεί την πνευματική ανάπτυξη. Επειδή είναι μονόδρομη υπόθεση, ενθαρρύνει την παθητικότητα. Το κήρυγμα εμποδίζει την εκκλησία να λειτουργήσει όπως προβλέπεται. Καταπνίγει την αλληλοδιακονία. Καταπνίγει την ανοιχτή συμμετοχή. Αυτό κάνει την πνευματική ανάπτυξη του λαού του ΓΙΑΧΟΥΑ να κάνει μια περαιτέρω βουτιά στη μύτη.

Ως Χριστιανοί, πρέπει να λειτουργούν για να ωριμάσουν (βλέπε Μάρκος 4:24-25 και Εβραίους 10:24-25). Κανείς δεν μεγαλώνει με την παθητική ακρόαση κάθε εβδομάδα. Στην πραγματικότητα, ένας από τους στόχους της διδασκαλίας της Καινής Διαθήκης είναι να κάνει κάθε μέλος να λειτουργήσει (Εφεσίους 4:11-16). Είναι για να ενθαρρύνει τα μέλη να ανοίξουν το στόμα τους στη συνάντηση (Α' Κορινθίους 12-14).

Το συμβατικό κήρυγμα εμποδίζει αυτήν ακριβώς τη διαδικασία.

Τρίτος, το κήρυγμα διατηρεί την αντιβιβλική νοοτροπία του κλήρου. Δημιουργεί μια υπερβολική και παθολογική εξάρτηση από τον κλήρο. Το κήρυγμα κάνει τον ιεροκήρυκα τον θρησκευτικό ειδικό - τον μόνο που έχει κάτι άξιο να πει. Όλοι οι άλλοι αντιμετωπίζονται ως πιστοί δεύτερης κατηγορίας - ένας σιωπηλός θερμοσίφωνας. (Αν και αυτό δεν εκφράζεται συνήθως, είναι η ανείπωτη πραγματικότητα)"

Πώς μπορεί ο πάστορας να μάθει από τα άλλα μέλη του σώματος του Χριστού όταν είναι σίγαση; Πώς μπορεί η εκκλησία να μάθει από τον πάστορα όταν τα μέλη της δεν μπορούν να του κάνουν ερωτήσεις κατά τη διάρκεια της ομιλίας του; Πώς μπορούν οι αδελφοί και οι αδελφές να μάθουν ο ένας από τον άλλον εάν τους εμποδίζουν να μιλήσουν στις συναθροίσεις;

Το κήρυγμα κάνει την «εκκλησία» τόσο απόμακρη όσο και απρόσωπη." Στερεί από τον ποιμένα τη λήψη πνευματικής τροφής από την εκκλησία. Και στερεί από την εκκλησία να λάβει πνευματική τροφή η μία από την άλλη. Για αυτούς τους λόγους, το κήρυγμα είναι ένας από τους μεγαλύτερους δρόμους- μπλοκ σε ένα λειτουργικό ιερατείο!

Τέταρτος, αντί να εξοπλίζει τους αγίους, το κήρυγμα τους αποδεξιώνει. Δεν έχει σημασία πόσο δυνατά φωνάζουν οι λειτουργοί σχετικά με «εξοπλισμό των αγίων για το έργο της διακονίας», η αλήθεια είναι ότι το σύγχρονο κήρυγμα που κηρύσσεται κάθε εβδομάδα έχει λίγη δύναμη να εξοπλίσει τους ανθρώπους του ΓΙΑΧΟΥΑ για πνευματική υπηρεσία και λειτουργία.

Δυστυχώς, ωστόσο, πολλοί από τους ανθρώπους του ΓΙΑΧΟΥΑ είναι εξίσου εθισμένοι στο να ακούν κηρύγματα όπως πολλοί ιεροκήρυκες είναι εθισμένοι στο να τα κηρύττουν.

Αντίθετα, η διδασκαλία του στίλ της Καινής Διαθήκης θα πρέπει να εξοπλίζει τη συνέλευση έτσι ώστε να μπορεί να λειτουργεί χωρίς την παρουσία κληρικού.

Πέμπτος, το σημερινό κήρυγμα είναι συχνά μη πρακτικό. Αμέτρητοι ιεροκήρυκες μιλούν ως ειδικοί σε αυτό που δεν έχουν βιώσει ποτέ. Είτε είναι αφηρημένο/θεωρητικό, αφηρημένο/εμπνευσμένο, απαιτητικό/επιτακτικό, είτε διασκεδαστικό/διασκεδαστικό, το κήρυγμα αποτυγχάνει να βάλει τους ακροατές σε μια άμεση, πρακτική εμπειρία αυτού που έχει κηρυχτεί. Έτσι, το τυπικό κήρυγμα είναι ένα μάθημα κολύμβησης στην ξηρά! Δεν έχει καμία πρακτική αξία. Πολλά κηρύττονται, αλλά ελάχιστα προσγειώνονται. Το μεγαλύτερο μέρος του στοχεύει στον μετωπιαίο λοβό. Ο σύγχρονος άμβωνας γενικά αποτυγχάνει να ξεπεράσει τη διάδοση πληροφοριών και να εξοπλίσει τους πιστούς να βιώσουν και να χρησιμοποιήσουν αυτό που έχουν ακούσει.

Από αυτή την άποψη, το κήρυγμα αντικατοπτρίζει τον αληθινό πατέρα του - την ελληνορωμαϊκή ρητορική. Η ελληνορωμαϊκή ρητορική ήταν λουσιμένη στην αφαίρεση.

Περιλάμβανε μορφές σχεδιασμένες να ψυχαγωγούν και να επιδεικνύουν ιδιοφυΐα αντί να καθοδηγούν ή να αναπτύσσουν ταλέντα σε άλλους. Το σύγχρονο γυαλιστερό κήρυγμα μπορεί να ζεστάνει την καρδιά, να εμπνεύσει τη θέληση και να τονώσει το μυαλό. Αλλά σπάνια δείχνει στην ομάδα πώς να φύγει από το huddle. Με όλους αυτούς τους τρόπους, το σύγχρονο κήρυγμα αποτυγχάνει να ανταποκριθεί στην τιμολόγησή του για την προώθηση του είδους της πνευματικής ανάπτυξης που υπόσχεται. Τελικά εντείνει ουσιαστικά την εξαθλίωση της εκκλησίας. Το κήρυγμα λειτουργεί σαν ένα στιγμιαίο διεγερτικό. Τα αποτελέσματά του είναι συχνά βραχύβια.

Ας είμαστε ειλικρινείς. Υπάρχουν δεκάδες χριστιανοί που έχουν κηρυχτεί για δεκαετίες, και είναι ακόμη μωρά εν Χριστώ. Οι Χριστιανοί δεν μεταμορφώνονται απλώς ακούγοντας κηρύγματα κάθε εβδομάδα. Μεταμορφώνονται από τακτικές συναντήσεις με τον ΓΙΑΧΟΥΑ. Όσοι διακονούν, λοιπόν, καλούνται να κηρύξουν τον ΓΙΑΧΟΥΑ και όχι πληροφορίες για Αυτόν. Καλούνται επίσης να κάνουν τη διακονία τους έντονα πρακτική. Καλούνται όχι μόνο να αποκαλύψουν τον Μεσσία με τον προφορικό λόγο, αλλά να δείξουν στους ακροατές τους πώς να βιώνουν, να γνωρίζουν, να Τον ακολουθούν και να Τον υπηρετούν. Το σύγχρονο κήρυγμα πολύ συχνά στερείται αυτών των πολύ σημαντικών στοιχείων.

Εάν ένας κήρυκας δεν μπορεί να φέρει τους ακροατές του σε μια ζωντανή πνευματική εμπειρία αυτού που διακονεί, τα αποτελέσματα του μηνύματός του θα είναι βραχύβια. Επομένως, η εκκλησία χρειάζεται λιγότερους άμβωνες και περισσότερους πνευματικούς βοηθούς. Έχει απόλυτη ανάγκη από εκείνους που μπορούν να διακηρύξουν τον Μεσσία και να ξέρουν πώς να αναπτύξουν τον λαό του ΓΙΑΧΟΥΑ για να βιώσουν Αυτόν που έχει κηρυχτεί. Και επιπλέον, οι Χριστιανοί χρειάζονται οδηγίες για το πώς να μοιραστούν αυτόν τον ζωντανό Μεσσία με την υπόλοιπη συνέλευση για την αμοιβαία οικοδόμησή τους.

Κατά συνέπεια, η χριστιανική οικογένεια χρειάζεται την αποκατάσταση της πρακτικής της αμοιβαίας προτροπής και αμοιβαίας διακονίας του πρώτου αιώνα. Διότι η Καινή Διαθήκη εξαρτά την πνευματική μεταμόρφωση σε αυτά τα δύο πράγματα.

Ομολογουμένως, το χάρισμα της διδασκαλίας είναι παρόν στη συνέλευση. Αλλά η διδασκαλία πρέπει να προέρχεται από όλους τους πιστούς (1 Κορινθίους 14:26, 31) καθώς και από εκείνους που είναι ειδικά προικισμένοι να διδάσκουν.

(Εφεσίους 4:11· Ιακώβου 3:1). Κινούμαστε πολύ έξω από τα βιβλικά όρια όταν επιτρέπουμε στη διδασκαλία να λάβει τη μορφή ενός συμβατικού κηρύγματος και να το υποβιβάσουμε σε μια τάξη επαγγελματιών ρήτορες.

Τυλίγοντας το

Είναι γραφικό το κήρυγμα και η διδασκαλία του Λόγου του ΓΙΑΧΟΥΑ; Ναι απολύτως. Αλλά το σύγχρονο κήρυγμα του άμβωνα δεν είναι το ισοδύναμο του κηρύγματος και της διδασκαλίας που βρίσκεται στις Γραφές.

Δεν μπορεί να βρεθεί στην Παλαιά Διαθήκη, στη διακονία του ΓΙΑΧΟΥΣΟΥΑ ή στη ζωή της πρωτόγονης συνέλευσης." - Επιπλέον, ο Σαούλ είπε στους Έλληνες προσήλυτους του ότι αρνήθηκε να επηρεαστεί από τα πρότυπα επικοινωνίας των ειδωλολατρών συγχρόνων του (1 Κορινθίους 1:17,22, 2:1-5.)

Αλλά τι γίνεται με το 1 Κορινθίους 9:22-23 (NLT), όπου ο Σαούλ λέει, «Προσπαθώ να βρω κοινό έδαφος με όλους, κάνοντας ό,τι μπορώ για να σώσω κάποιους»; Θα υποστηρίξαμε ότι αυτό δεν θα περιλάμβανε το να κάνουμε ένα εβδομαδιαίο κήρυγμα στο επίκεντρο όλων των λατρευτικών συγκεντρώσεων, κάτι που θα είχε καταπνίξει τη μεταμόρφωση και την αμοιβαία οικοδόμηση των πιστών.

Το κήρυγμα κυοφορήθηκε στη μήτρα της ελληνικής ρητορικής. Γεννήθηκε στη χριστιανική κοινότητα όταν οι ειδωλολάτρες έγιναν Χριστιανοί άρχισαν να φέρνουν τα ρητορικά τους συλλογισμούς στη συνέλευση. Μέχρι τον τρίτο αιώνα, έγινε σύνηθες για τους χριστιανούς ηγέτες να κάνουν κήρυγμα. Μέχρι τον τέταρτο αιώνα έγινε ο κανόνας.

Ο Χριστιανισμός έχει απορροφήσει τον περιβάλλοντα πολιτισμό του. Όταν ο πάστορας σας ανεβαίνει στον άμβωνα του φορώντας τα ιμάτιά του για να εκφωνήσει το ιερό του κήρυγμα, εν αγνοία του παίζει τον ρόλο του αρχαίου Έλληνα ρήτορα.

Εντούτοις, παρά το γεγονός ότι το σύγχρονο κήρυγμα δεν έχει ούτε ένα ίχνος βιβλικής αξίας για να υποστηρίξει την ύπαρξή του, εξακολουθεί να τυγχάνει άκριτου θαυμασμού στα μάτια των περισσότερων σημερινών Χριστιανών. Έχει εδραιωθεί τόσο πολύ στο χριστιανικό μυαλό που οι περισσότεροι πάστορες και λαϊκοί που πιστεύουν στη Βίβλο αδυνατούν να δουν ότι επιβεβαιώνουν και διαιωνίζουν μια αντιγραφική πρακτική έξω από την καθαρή παράδοση. Το κήρυγμα έχει ενσωματωθεί μόνιμα.

Λαμβάνοντας υπόψη όλα όσα έχουμε ανακαλύψει για το σύγχρονο κήρυγμα, εξετάστε τα εξής ερωτήματα:

Πώς μπορεί ένας άνθρωπος να κηρύξει ένα κήρυγμα για να είναι πιστός στον Λόγο του ΓΙΑΧΟΥΑ ενώ κηρύττει ένα κήρυγμα; Και πώς μπορεί ένας χριστιανός να κάθεται παθητικά σε ένα στασίδι και να επιβεβαιώνει την ιεροσύνη όλων των πιστών όταν κάθεται παθητικά σε ένα στασίδι; Για να δώσουμε μια πιο λεπτή άποψη σε αυτό, πώς μπορείτε να ισχυριστείτε ότι υποστηρίζετε το προτεσταντικό δόγμα της γραφής σόλα («μόνο από τη Γραφή») και να υποστηρίζετε το κήρυγμα του άμβωνα;

Όπως είπε ένας συγγραφέας τόσο εύγλωττα, "Το κήρυγμα είναι, στην πράξη, πέρα από κριτική. Έχει γίνει αυτοσκοπός, ιερός - προϊόν μιας παραμορφωμένης ευλάβειας για την "παράδοση των πρεσβυτέρων"... φαίνεται παράξενα ασυνεπής ότι εκείνοι που είναι πιο διατεθειμένοι να ισχυριστούν ότι η Βίβλος είναι ο Λόγος του ΓΙΑΧΟΥΑ, του «ανώτατου οδηγού σε όλα τα θέματα πίστης και πρακτικής» είναι από τους πρώτους που απέρριψαν τις βιβλικές μεθόδους υπέρ των «σπασμένων καζανιών» των πατέρων τους (Ιερεμίας 2:13).

Υπάρχει πραγματικά χώρος στο μαντρί της εκκλησίας για ιερές αγελάδες όπως το κήρυγμα; Προώθηση της Εβραϊκής Κατανόησης των Εβραϊκών Γραφών. Από πού προήλθε το χριστιανικό κήρυγμα;

Πηγές

- Παγανιστικός Χριστιανισμός;εξερευνώντας τις ρίζες των πρακτικών της εκκλησίας μας, Frank Viola and George Barna, 1998, Tyndale House Publishing, Inc.
- Θα σταθούν όρθιοι οι πραγματικοί αιρετικοί;Third Edition, David Bercot 1989, Scroll Publishing, Amberson, PA
- Shalom Institute of the South Pacific - Προώθηση της Εβραϊκής Κατανόησης των Εβραϊκών Γραφών. Από πού προήλθε το χριστιανικό κήρυγμα;
<http://webdesign97.tripod.com/shalominstitutepromotinghebrewunderstandingofscripture/id40.html>
- Είναι η Εκκλησία Μου πράγματι Εκκλησία της Καινής Διαθήκης;Darryl M. Erkel (1994)
- Ποιος είναι ενεργός στις «ομαδικές» εκφράσεις πίστης;George Barna barna.org/faith-spirituality/400-who-is-active-in-group-expressions-of-faith-barna-study-examines-small-groups-sunday-school-and-house-churches
- Απλή Εκκλησία(Wikipedia.org/wiki/simple_church).